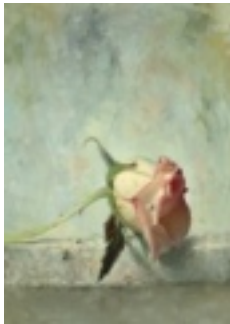

Yêu Lại Từ Đầu Song Ân

Contents

Yêu Lại Từ Đầu Song Ân	1
1. Chương 1: Yêu Lại Từ Đầu...- Chương 01	1
2. Chương 2: Yêu Lại Từ Đầu...- Chương 02	4
3. Chương 3: Chương 03	6
4. Chương 4: Chương 04	8
5. Chương 5: Chương 05	10
6. Chương 6: Chương 06	13
7. Chương 7: Chương 07	15
8. Chương 8: Chương 08	18
9. Chương 9: Chương 09	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11: Chương 11	28
12. Chương 12: Chương 12	36

Yêu Lại Từ Đầu Song Ân

Giới thiệu

Tình yêu! Đó là đề tài không lạ, nhưng mỗi lần nhắc tới vẫn luôn có một điều gì ấy đang chờ đợi ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-lai-tu-dau-song-an>

1. Chương 1: Yêu Lại Từ Đầu...- Chương 01

Nếu đã từng yêu, chắc hẳn bạn cũng đã từng hạnh phúc. Nói ra thì cũng hơi tẻ, bởi tôi chẳng biết đến cảm giác nam và nữ yêu nhau thế nào. Điều đó cũng là điều làm cho tôi khá đau lòng. Bởi chưa từng trải, nên tôi không biết phải nói gì nữa, luận văn tốt nghiệp của tôi lại liên quan đến vấn đề này. Tôi muốn được yêu, và muốn biết được cảm giác đó. Bạn tôi khuyên nhủ, không nên chạm chân vào lĩnh vực yêu đương khi tâm

lí chưa hoàn toàn sẵn sàng. Như vậy thì làm sao đây? Chẳng lẽ tôi lại không thể tốt nghiệp được? Nghĩ đi nghĩ lại thì tôi cũng phải hi sinh. Tôi muốn ra trường và làm việc, ăn bám chai lì cũng đã lâu rồi. Đã đến lúc tôi cần làm gì để phụ giúp chính bản thân mình và gia đình.

Chúng tôi được cho phép đi thực kiến và trải nghiệm, ở bất kì nơi đâu. Chính vì thế, tôi không thể bỏ lỡ thời gian hai tuần quý báu này được. Nhưng... dù gì đi nữa, tôi nghĩ rằng mình sẽ đi du lịch ở đâu đó một tuần... hi hi. Mặc dù như vậy có thể bị xem là đi chơi không học, không sao. Nhờ may khi đến đó tôi gặp tình yêu sét đánh thì sao. Một mình đi thật thoải mái, nhưng cũng hơi vất vả. Nghĩ thế, tôi liền thu dọn đồ đạc, đón xe lên Sapa. Tôi thích lạnh, và con người tôi cũng thế, bởi tôi bị dị ứng với thời tiết nóng. Ha ha, tuy thế, tôi vẫn phải chuẩn bị áo len và khăn choàng cổ, tôi liền nghĩ đến đứa em họ của mình, nó rất thích đan len, và đan cũng khá nhiều, đi xin xỏ là hợp lí nhất, chẳng mất chi phí gì cả. Đồ ăn thức uống cũng phải sẵn sàng, tôi chẳng hề quen biết ai ở đó mà, lỡ có chuyện gì cũng chẳng biết làm sao nữa. Vả lại, chuyến đi này là bí mật, gia đình và bạn bè không ai biết cả, chỉ có một đứa, đó là em họ của tôi, đi xin xỏ nên đành phải nói sự thật thôi.

Vừa lên xe là hai con mắt của tôi bắt đầu trở nên díp lại, cũng là do thói quen thôi, bất kể ngồi xe bốn bánh hay hai bánh, tôi đều có thể ngủ được. Không tự hào lắm, bởi có một lần ngồi trên xe máy, tôi ngủ gật và đụng phải đầu một tên đáng ghét, xém chút nữa là rơi xuống đường nếu không có vài cái cốc cảnh báo. Tiết trời đã bắt đầu thay đổi, tôi sung sướng hít thở cái không khí mà tôi vốn ưa thích. Thật là dễ chịu, giá mà nhà của tôi ở Sapa, cái nơi thật là lạnh. Bởi tôi rất khó chịu khi khắp người cứ bị nổi mẩn đỏ vì thời tiết oi bức. Tôi thò tay ra ngoài, ôi... một cảm giác rất yomost.

“Cho tay vào đi... có thấy nguy hiểm không hả?”

Hì hì, đúng là tôi đã vi phạm luật giao thông, khi đi xe không được thò tay hay bất cứ cái gì ra bên ngoài cửa. Có thể gặp tai nạn bất kì lúc nào. Quê rồi, may mà chẳng ai có thể nhìn thấy khuôn mặt của mình, kín mít rồi mà. Ôi, cái chú này cũng nên nhẹ nhàng thôi chứ, thật là dữ quá đi à. Chẳng xin lỗi đâu, ừ... mình cũng nên lịch sự, mình là một con người lịch sự mà. Nghĩ thế, tôi lí nhí đáp lại: “xin lỗi.” Chẳng ai thêm quan tâm cho lắm, mỗi người đang có một khoảng không của mình mà. Tôi cũng thế, cái cảm giác vô cùng thích đang trời dấy mảnh liệt trong con người của tôi.

Để tiết kiệm, lần này đi du lịch, tôi đã kiếm hẳn một cái lều di động, không tốn công, mất tiền, nhưng vẫn có một chỗ nghỉ thật là thoải mái và tiện nghi.

“Mọi người chuẩn bị hành lí đi nhé, 5 phút nữa là tới nơi rồi...”

Tôi chờ đợi cái ngày này cũng khá lâu rồi ấy. Bởi hoàn cảnh gia đình, tôi chẳng được tự do một mình đi du lịch, Đây là lần đầu tiên, và rất rất bí mật. Tất cả chỉ được quyết định trong vòng 3 phút suy nghĩ và 3 tiếng gói đồ. Thật là mỹ mãn mà.

Đây là đầu đây, ôi... tôi sẽ phải làm gì tiếp theo. Cảm giác mách bảo cho tôi rằng mình nên đi chơi. Xì, thật là... đi chơi thì đi chơi vậy. Vác cái xác đã nặng, hành lí cũng khùng bố không kém. Không sao, không sao, vì sự nghiệp ăn chơi. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, chính vì điều này, tôi đã quên bém đi rằng mình còn phải làm luận văn tốt nghiệp nữa. Trong đầu của tôi bây giờ chỉ toàn ăn, chơi, ăn, chơi. Lạ quá nhỉ, tôi chẳng biết cái đám đông kia đang làm gì nữa, tôi cũng chẳng phải người nhiều chuyện gì, nhưng lại rất tò mò, nên đã xông vào đó lúc nào không hay. Thì ra là một nhóm lạ hoắc đang chơi bầu cua, bầu cua là một hình thức bài bạc, trong đó, có một con bầu, một con cua, một con cá, một con gà, một con hươu, một con tôm. Tuy nhiên, lâu lâu tôi vẫn thấy con hổ thay vì con hươu, mặc dù thích hổ hơn hươu, nhưng ở đây, lại có hươu chứ chẳng có hổ. Hi hi... Người chơi có thể đặt bất kì con nào họ muốn, khi cái tung ba khối lập phương có hình của các con đó, nếu mặt nào xuất hiện hình con gì thì người chơi sẽ thắng, ngược lại, nếu không xuất hiện các con mà người chơi đã đặt trước thì cái sẽ là người hốt tiền.

“Năm chục ngàn con bầu đi, à thôi, năm trăm ngàn đi... Lần này mày chỉ có nước chết thôi cái.”

Giọng một người đàn ông hùng hồn vang lên, làm cho không khí càng trở nên ồn ào. Người chơi ai nấy đều liên thanh hô toáng con của mình đã đặt. Và khuôn mặt ai nấy đều ỉu xiu khi nhà cái hốt hết tiền. Cứ thế ba ván liền. Có vẻ như sắp là cái ba lô đây tiền rồi ấy nhỉ, sao mà hân ta hên quá, cứ như thế thì người chơi có nước mà nghỉ chơi thôi, hết tiền rồi mà. Sao tôi không thử vận may của mình mà.... Ha ha, tôi chẳng bao giờ thắng cả, cứ mỗi lần tôi chơi, thì y kị rằng mình sẽ thua. Nhưng... tôi vẫn muốn chơi đấy, nếu thắng

thì tôi sẽ chẳng cần ngủ ngoài trời, tôi sẽ vào hẩn khách sạn. Sướng tê lên được. Háo hức, tôi đặt luôn năm trăm ngàn. Cùng lắm là không tiêu sài gì ở đây cả. Hí hí... Tất cả mọi người đang đổ dồn về phía tôi, bởi tôi là người lớn miệng nhất, cứ hô toáng lên rằng lần này chắc chắn là con hươu. Nhiều người ngỡ ngợ, một vài người đi theo, và cuối cùng thì tất cả đều theo tôi đặt con hươu. Nhà cái đang vui mừng trong lòng rằng lần này, dân tình sẽ thua thêm một vỏ đậm vì cái con nhỏ to mồm này. Ôi, nếu mà như hẩn nghĩ, chắc lần này tôi sẽ bị đánh hội đồng quá. Tôi thầm cầu nguyện, mong rằng Chúa Trời sẽ hiển linh, không thì đêm nay tôi khó mà qua được. Tôi quan sát hẩn ta, từng li từng tí một. Vô tình, tôi nhận ra hẩn gỡ trò, tôi thua là cái chắc rồi, bởi vì cái sự phản xạ quá nhanh đi, đã làm cho tôi bao phen bị khiển trách, họ nói tôi nên phản xạ chậm lại, không nên nhanh như thế, tôi cũng chẳng hiểu, phản xạ nhanh thì tốt chứ có gì đâu mà họ lại khuyên ngược lại nhỉ. Nhưng lần này, tôi thực sự tin rằng, phản xạ nhanh là một sự việc hoàn toàn tốt đẹp. Chính vì biết hẩn ta gỡ trò, tôi liền to mồm lần nữa, để hẩn chú ý đến cái miệng của mình nhiều hơn, tranh thủ tôi đập mạnh một phát xuống nền, đương nhiên là hẩn không nhận ra, và chẳng ai có thể nhận ra. Tôi hồi hộp chờ đợi kết quả, bởi tôi cũng chẳng biết sau khi mình đập mạnh nó sẽ chuyển thành con gì nữa...

Cuối cùng thì tôi cũng nhanh chóng vác hành lí và cái lều nhỏ bé của mình đi vào khách sạn. Bởi tôi là người thắng cuộc. Ha ha, mọi người cảm ơn tôi háo hức vì chính nhờ tôi, họ đã gỡ lại những gì họ mất, chỉ có một tên là căm ghét và tỏ ra thù oán tôi, đó chính là nhà cái. Ôi... nếu mà gặp hẩn một mình ở ngoài đường, tôi cũng cần phải chạy cho nhanh. Hẩn mà rượt tôi chắc tôi cũng chết. Thật là sướng quá mà. Tôi chẳng thể nghĩ mình có thể được ngủ lại ở khách sạn tạo nào. Đúng là Chúa Trời vẫn luôn hiển linh mỗi khi tôi cần Người. Nghĩ thế rồi tôi lăn ra ngủ lúc nào không biết... Tôi... phải ngấm bình minh, nhưng... vì lười biếng và ham ngủ, tôi chẳng thể nào thức dậy nổi. Tôi nghĩ rằng mình đi đường quá lâu và quá mệt đi. Tôi rất giỏi nguy biện những gì không đúng đấy. Không sao cả, hôm nay chỉ có một mình tôi. Tôi cho phép mình được như thế trong những ngày này. Thật là thoải mái... Ha ha... Năm giờ chiều, tôi bừng thức dậy, không hiểu sao trời lại mau tối nhỉ, nhưng vì chưa làm được gì hay ho, nên tôi sẽ phải đi ra đường, lượn lờ. Thế là nhanh tay đeo cái ba lô nhỏ, đương nhiên, máy ảnh luôn cặp kè bên cạnh. Nếu lần này đi không thu hoạch được gì chắc là tôi phải lấy cái máy ảnh ra giả vờ làm người yêu của tôi luôn quá, bởi không có nó tôi không thể sống nổi, nó là cùng đích của cuộc đời tôi. Những sự việc tôi đã gặp, những thứ tôi không muốn quên, tôi ghi lại tất cả trong chiếc máy ảnh Canon này. Giá mà có điều kiện hơn một chút, tôi sẽ tậu cái xịn hơn về, nhưng... như thế này cũng đủ. Không nên được voi đòi hai bà Trưng mà. Như tính cách thường ngày, tôi vừa lượn vừa cầm máy ảnh khua đi lung tung, cảnh nào bắt mắt thì chắc chắn sẽ được lọt ngay vào tầm ngắm. Ôi, cái bụng của tôi nó réo lên rồi, hình như từ hôm qua đến giờ tôi chưa ăn gì cả. Thật là đỡ tốn tiền mà. Trời lạnh, tôi lại thích ăn mì, tôi liền vào quán vỉa hè và kêu ngay một tô hủ tiếu. Tôi nghĩ là mình không nên ăn mì lúc này... ha ha... Cái cảm giác khi cho từng cọng hủ tiếu qua cổ họng lại không ngờ là một cảm giác sướng tê đi được, cứ như là chưa bao giờ được ăn, tôi kêu liền lúc ba tô và tiêu thụ sạch sẽ, ngay cả đến giọt cuối cùng. Nhìn tôi ăn ngon miệng, những người ở ngoài cũng vào tấp nập, cũng không tự tin cho lắm khi công nhận rằng tôi ăn cái gì trông cũng thấy ngon. Thế là, tôi được bác chủ quán ưu ái, chỉ tính tiền có hai tô mà thôi. Không ngờ chuyến đi lần này tôi thật may mắn. Giá mà lúc nào tôi cũng may mắn như vậy nhỉ. Tốt biết mấy, tôi sẽ làm thật nhiều chuyện đang trong dự định của mình.

“Cháu ơi! Cháu tên là gì thế?”

Mặc dù hơi thắc mắc tại sao bác chủ quán lại hỏi tên mình, nhưng tôi rất lịch sự, đương nhiên là phải đáp lại.

“Dạ! Tiểu Song ạ!”

Bác chủ quán tươi cười và giải thích mọi sự thắc mắc ở trong đầu của tôi:

“Tiểu Song, ngày mai nhớ ghé vào quán của bác nữa nhé, có cháu, bác bán nhanh quá!”

Thì ra, tôi vui vẻ gật đầu và chào tạm biệt bác chủ quán, cũng chẳng biết tôi có quay lại nữa không, nhưng cũng nên gật đầu cho đúng phép chứ nhỉ. Tiếp tục sự lượn lờ của mình. Tôi đã nhanh chóng bắt được một cảnh dê mê lòng người. Giữa một vùng trời đen tối, lấp ló ánh đèn vàng, gió thổi thật nhẹ nhàng, cây cối nhẹ lao xao, phía dưới đôi tình nhân đang trao nhau một nụ hôn nồng thắm. Không phải giấu chứ, những cảnh như thế này tôi thường đi săn, trong album ảnh vỉa hè của tôi, có khá nhiều về thể loại ấy. Nhưng... lại chẳng hiểu sao, tôi lại thấp thỏm và ngưỡng mộ đến thế. Nhìn ánh mắt họ trao nhau cứ như thắm đượm

cả thế gian, thế gian chỉ có riêng họ. Hi hi, tôi nghĩ thế, bởi hai người họ đều nhắm mắt cả. Và rồi đôi bàn tay của người con trai ấy cứ nhẹ nhàng lướt nhẹ xuống bờ vai hơi nhô chút xương của cô gái, rồi từ từ trở xuống cổ, sau đó là chạm thật thật nhẹ xuống ngực của cô gái. Ôi! Sao anh ta có thể làm thế nhỉ? Cái tên này thật sàm sỡ. Nhìn khuôn mặt cứ như là một con dê già đang cưỡng hiếp con cừu non vậy. Máu không thể lưu thông đến não, tôi bưng bưng tức giận, không thể kìm nén nổi, tôi rút đôi giày cao gót, ném thẳng vào mặt anh ta. Và ba sáu kế, chuồn là thượng sách. Cô gái sẽ được cảnh báo, hẳn sẽ tiếp tục làm gì cô nếu không có đôi giày này cảnh báo. Tôi đã kịp lúc núp vào một góc tối thật khuất với bên ngoài, tránh để cho đôi tình nhân kia lừa theo. Nói là đôi tình nhân thôi, chứ cô gái đã chạy đi lúc nào không biết, chẳng hiểu tại sao nữa. Chắc là đôi giày nhọn quá, ha ha... Tuy phải chạy trốn như thế này, nhưng tôi lại rất không ân hận, tôi đã cứu được cuộc đời của một cô gái.

2. Chương 2: Yêu Lại Từ Đầu...- Chương 02

“Thật to gan, dám vô cớ quăng giày vào người khác, lại đúng lúc họ đang thăng hoa... chắc chắc.... chán sống rồi... chắc chắc...”

Giật mình, tôi quay đầu lại, dùng nội lực ở tay, tôi tung luôn cú đấm vào cằm của người vừa nói, rồi lại cầm đầu cầm cổ chạy về khách sạn. Không tệ chút nào khi tôi từng là vận động viên điền kinh, tốc độ thật kinh hoàng. Nguy hiểm đã qua, nhưng tôi lại thấy đói, có lẽ từ này tiêu hao nhiều ATP quá. Mì tôm, tôi thích mì tôm, để chuẩn bị cho việc ngủ ngoài trời, tôi đã chuẩn bị luôn cả bếp ga mini, thế là mì tôm trứng chiên cũng đã hoàn thành, tôi tiếp tục ăn một cách tự nhiên và tự ngợi khen mình. Thật thật là tự hào. Thế là tôi đã tiêu hao một ngày trọn vẹn ở đây, kết quả thu về không được nhiều, nhưng cũng phải do nguy hiểm mà có được, phải lưu giữ rất chi cẩn thận. Mở laptop lên, tôi nhẹ nhàng cầm thể nhớ mấy ảnh vào. Hồi hộp chờ đợi kết quả, mặc dầu là kết quả tôi đã tận mắt chứng kiến, nhưng... tôi muốn có chứng cứ... Cũng không tệ, rất rõ nét, rõ nét lắm, nhìn thấy cả hai nhân vật, lưu lại vào ổ đĩa D thôi, cẩn thận, cẩn thận. Mọi việc đã xong, nhìn lại, không, chỉ cần nghĩ lại thôi, tôi cảm thấy tóc của tôi dựng cả lên, quá dễ tiện đi, quá là dễ đi. Kinh khủng, sao cô đó lại đại thể nhỉ, có phải như người xưa đã nói khi yêu người ta thường đại thể không. Đại gì đi chẳng nữa cũng không để người con trai lợi dụng được. Phải biết hoàn toàn giữ gìn chính mình, giữ gìn thân thể trọn vẹn. Không được làm hoen ố, trước khi đi tới hôn nhân thực sự. Nghĩ đến chuyện kinh hoàng đó, tôi lại dẫn đi vào giấc ngủ lúc nào không hay. Cũng đã hai giờ sáng rồi mà. Thức như thế thì làm sao sáng mai có thể dậy sớm tập thể dục và ngắm bình minh được chứ. Kinh nghiệm lần này tôi rút ra được là, nên kín tất cả mọi bề khi ra ngoài đường, lỡ có làm tội gì, người ta cũng chẳng thể phát hiện được, không nhận ra, và.... Không quê...

Đúng là cái đề tài tốt nghiệp thật khó khăn. Thế mà mấy đứa bạn của tôi lại rất hí hửng về vấn đề này, chắc là bọn chúng đã từng trải ít nhất là một mối tình. Cũng hơi đáng tiếc, bản thân tôi chưa hề có một mảnh tình vắt vai, bọn nó đều nghi ngờ tôi bị đồng tính, cũng đúng thôi, chúng cho rằng tôi không thích con trai, hay nói chính xác hơn thì, bọn con trai chưa làm cho tôi cảm thấy hứng thú. Chưa hứng thú chứ không phải là không hứng thú, từ đó suy ra, tôi là nữ... 100%... Hà hà, tại tôi chưa gặp ai làm ình động lòng ấy chứ, tôi rất rất là thích con trai đẹp mà, đã là nữ thì đứa nào mà chẳng giống nhau... hô hô. Đúng là bọn nó chẳng suy nghĩ gì cả. Không sao, không sao, chính vì điều này, nhiều đứa con gái lại khá là thích tôi, tính đến nay, cũng đã ba đứa tỏ tình rồi ấy chứ. Đường nhiên là tôi phải cự tuyệt, tôi đâu có đồng tính. Thật ra cái bản tính và bề ngoài có “men” một chút, nhưng... con gái thì vẫn là con gái. Tôi chưa có quan niệm rằng tôi sẽ thích một ai đó là con gái.

Thật tiếc là cái quan niệm ấy lại đến quá nhanh, ngày thứ ba, khi tôi ở đây, tôi vô tình bắt gặp một thiếu nữ. Xinh đẹp thì không hẳn, nhưng... đủ làm cho tôi phải động lòng. Tôi ao ước có được số điện thoại của nàng. Chỉ cần mỗi tối nhắn tin chúc ngủ ngon, thì tâm hồn tôi cũng đủ mãn nguyện. Cô ấy chẳng làm gì, chỉ nhìn lên trời, nhắm mắt lại, ánh nắng mặt trời phả xuống, khuôn mặt trở nên thật rạng rỡ, cả phiến đá cô ấy ngồi cũng được trang hoàng không kém, cứ như là một nàng công chúa đang ngồi trên ghế của nữ hoàng huyền bí. Cái cảnh bắt mắt ấy, đương nhiên là lọt vào ống kính của tôi rồi. Lần đầu tiên, trái tim của tôi đập thật mạnh, và thật nhanh... nó đang háo hức chuyện gì đây. Ngày hôm sau, tôi lại tiếp tục hăng hái thức dậy sớm, rất tự nguyện, chỉnh chu trang phục hơn thường ngày, đôi chân không thể không lui tới, từ lúc nào, tôi đã có mặt ở hiện trường, nghe ghê nhỉ. Bởi tôi đã quyết tâm điều tra cô ấy ở đâu mà. Tôi, thử chấp nhận mình bị đồng tính. Chẳng sao mà, trên đời này thiếu gì người. Hơn nữa, tình yêu nào chẳng

là tình yêu, miễn là hai người thực sự muốn đến với nhau thôi. Tôi đã tự bỏ qua mọi rào cản của xã hội, và hơn hết, tôi chẳng để ý đến tình yêu thiêng liêng của nam và nữ mà Chúa Trời đã sắp đặt nữa. Đó là điều tệ hại nhất trong cuộc đời tôi từng trải, tôi... trái lệnh của ai, chứ quy luật của Người thì tôi luôn tuân thủ. Lần này, tôi đã đánh đổi khá lớn. Cuộc cả sự sống đời đời của mình chỉ vì tình yêu sét đánh bất chợt. Tôi sẽ viết thư về nhà cho gia đình của mình để nói cho họ biết rằng, đứa con duy nhất của họ đã bị đồng tính, cô ấy đã yêu một cô gái. Nếu có thể, trong vòng hai tháng tới, mọi người trong gia đình cô sẽ gặp cô gái này. Ôi... họ sẽ ra sao nhỉ? Thể diện của gia đình sẽ đi về đâu, xuống sông đổ bể luôn chứ gì. Tệ hại quá! Danh dự của một gia tộc vĩ đại bị phá huỷ trong tay của một cô nhóc, là tôi... tôi đây. Đến thế kỉ này, hầu hết mọi người vẫn chưa thể chấp nhận được những người đồng tính có thể đến với nhau một cách quang minh chính đại. Được tự do về mọi mặt, không bị đàm tiếu, không bị dèm pha. Cái suy nghĩ ấy, không biết bao giờ mới bị bác bỏ, để cho tôi có thể không phải bận tâm, và không phải đau khổ.

Hôm nay, cô ấy không đến đây, tại sao nhỉ? Ngồi đợi buồn bã cho tới trưa, tôi đã cảm thấy năng lượng của mình dường như đang tiêu hao một cách vô vị lợi, tôi nên về khách sạn thì hơn. Tệ quá! Mang cái khuôn mặt như đưa đám về khách sạn, trong lòng vẫn thổn thức không nguôi. Có lẽ nào, mọi chuyện đã được Chúa Trời an bài, tôi và cô ấy không thể đến được với nhau. Đối với tôi, đây là tình yêu sét đánh hay... chỉ đơn giản là sự ngưỡng mộ từ cái vẻ miễm của một thiếu nữ. Tôi không biết, chỉ biết rằng, tôi rất là nhớ, nhớ cái dáng vẻ, mái tóc, đôi bàn tay, tôi nhớ mọi chuyện về cô, điều đó đang chứng minh điều gì. Nếu như có Khánh Mộc ở đây, có lẽ cậu ấy có thể cho tôi một lời khuyên thật có ích. Vì đi một cách kín đáo, nên tôi không thể liên lạc được với ai. Tôi sẽ phải bị dày vò thế này ư? Đau quá! Hai con mắt cứ như bị díu lại, không thể mở ra, khuôn mặt như bị biến dạng, nỗi đau đang dần chạm đến xương thịt, tôi là một đứa tuy mạnh mẽ, nhưng, tôi không chấp nhận, nói đúng hơn là tôi không chịu được nỗi đau về thể xác, nỗi đau này, còn quyết liệt hơn. Toàn thân tê dại, không thể khống chế được một trái tim làm bằng thịt, và được nuôi dưỡng bằng máu. Khó chấp nhận quá. Trước kia, tôi chưa từng tin là trên đời này lại có tình yêu sét đánh, đặc biệt đối với tôi, điều này là điều không thể xảy ra, hoàn toàn không thể. Giá mà người đó là con trai nhỉ, tôi sẽ chẳng cần phải khổ não. Hại quá, hại quá. Giờ thì chưa được tốt nghiệp, mà.... Phải tốt nghiệp làm sao khi tình yêu của tôi nhanh chóng thật trở trêu. Tôi... muốn được như những cô gái bình thường, yêu thương một chàng trai nào đó. Con người quá tự tin và cá tính, đôi khi lại bị ngược đãi bởi nghịch cảnh. Tôi chính là như vậy. Tôi sẽ chẳng thể buông tay cho số phận, tôi phải đi tìm kiếm và đạt được. Tôi có sức mạnh kiên cường lắm, cho nên... sự việc lần này, tôi nhất định sẽ được trải qua. Trái tim của tôi bắt đầu cô động lại, khi trên màn hình laptop, hình ảnh cô ấy đang được rõ nét. Mặc dù cái nghệ thuật chụp ảnh của tôi chẳng ra làm sao cả, nhưng tôi khâm phục rằng, cô ấy thật tuyệt diệu. Cứ như là một người sống động, đang vươn mình ra để đón nhận ánh mặt trời thật hùng vĩ. Cô ấy là người con của mặt trời ư? Có thể lắm chứ, tôi chưa từng thấy ai có thể tiếp nhận được, hoàn toàn hoà trộn vào trong từng tia nắng. Gió cứ nhẹ nhẹ đưa y như tiếp sức mạnh cho vị thiếu nữ, tóc từ từ tuột khỏi bờ vai, làm lộ ra làn da thật nõn nà, mịn màng. Tôi muốn được đụng vào, một sự va chạm thật từ tốn thôi. Không phải gấp gáp, nhưng đủ mạnh mẽ để cô ấy phải có cảm giác rằng, tôi đang ở bên cạnh. Cái tư tưởng không lành mạnh ấy lại theo đuổi trong tâm trí của tôi đến mức tôi chẳng cần ăn uống gì nữa. Người của tôi vẫn thật cường tráng. Một sự mãnh liệt, một liều thuốc bổ của tình yêu, khiến cho con người ta không cần được nuôi dưỡng bởi vật chất bên ngoài, có thể sở hữu được một sức khoẻ mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Để in một khoảng không thật tĩnh, tôi dần đi vào giấc ngủ, một giấc ngủ mà tôi hằng khao khát. Bởi khi ở trong thế giới mộng mơ, tôi không còn nghĩ ngợi mông lung điều gì nữa. Tôi không phải đau khổ. Nếu như có thể, tôi muốn mình ở luôn trong này. Tôi có thể tự điều khiển được mọi thứ. Chỉ cần tập trung suy nghĩ là được. Tôi... tôi vẫn... hức... hức... tôi vẫn cảm thấy đau đau ở lồng ngực. Khó chịu quá, khó chịu quá, làm sao cái tình cảm khó ưa này, có thể đi vào xương tủy của tôi được chứ. Đến ngay cả trong mơ, tôi cũng bị giày vò vì nhớ nhung tương tự một người. Nào đi thôi... một lần nữa, trong mơ, tôi rất muốn mình sẽ được ngủ, khi giấc mơ trở về giấc mơ. Tôi có thể sẽ khá khẩm hơn một chút chẳng. Làm sao mà có thể nghĩ ngợi gì nữa đây. Ngủ đi nào, ngủ đi nào... Sau khi tỉnh dậy, tôi nên đi đến bác sĩ tâm lí thì hơn. Khánh Mộc là bác sĩ tâm lí, có thể cậu ta sẽ giúp được tôi, tự nhiên, tôi chẳng muốn mình bị giày vò, tôi muốn thoát ra khỏi tình yêu bất tử này. Tôi sẽ chọn nó xuống những giấc mơ này. Tôi vẫn là tôi. Một cô gái đầy cá tính, và hơn hết là tôi phải yêu một đứa con trai nào đó. Nhất cự li, nhì tốc độ. Tôi không gặp người con gái ấy nữa, và theo thời gian, mọi thứ sẽ chẳng còn gì. Tất cả mọi sự đều được xoá nhoà đi, không lưu luyến, không hi vọng. Tình cảm chỉ nảy nở trong vòng một ngày, thì cũng có thể bỏ đi trong vòng vài ngày thôi, đâu có cần thêm thời gian đi chẳng nữa. Tôi nghĩ nó cũng chẳng nhằm nhò gì. Ba ngày, bảy ngày, sau khi kết thúc chuyến du

lịch. Hoặc, cần đến một tháng, ba tháng, thậm chí là một năm... Cũng đủ lâu, để làm mọi chuyện trở nên phai dần theo năm tháng, hơn nữa mọi sự xảy ra cũng chỉ rất rất là ngắn. Cứ vậy đi, riêng ngày hôm nay, ngày thứ tư này, à không, vốn vẹn buổi chiều này, tôi sẽ ở trong khách sạn, chỉ ăn và uống, lướt facebook, nhắn tin, điện thoại, hỏi thăm tình hình sức khỏe của bạn bè, kể cho họ nghe rằng, ngày đầu tiên khi tới Sapa, tôi đã thu về một khoản tiền cũng kha khá, có thể trang trải đầy đủ một tuần ở khách sạn. Êm ái lắm, du dương lắm. Mọi chuyện chỉ là giấc mơ, và khi tỉnh lại, thì chẳng có lưu luyến gì nữa. Có thể là tôi đang hiện diện bên thangka Khánh Mộc, chúng tôi đang nhâm nhi ly cà phê nóng ở O'lug. Bàn mọi thứ thật huyền thuyên, nhưng ai nấy đều cười nói một cách vui vẻ. Chúng tôi sắp làm xong luận văn tốt nghiệp. Và đang chờ đợi kết quả, một kết quả cực kì tốt.

3. Chương 3: Chương 03

Thật tiếc là mọi chuyện đều không như là mơ. Mặc kệ vậy, vốn dĩ tôi thường chẳng thêm quan tâm những thứ vật vẩn cho lắm. Ngày thứ năm ở Sapa, tôi cũng nên tự thưởng mình một chuyến đi thật lưu luyến chút. Thời gian chẳng còn nhiều nữa, một khi tôi đã ra trường thì sẽ tấp nập, khó có thể tìm được những chuyến đi như thế này. Ở Sapa những năm ngày, ấy vậy mà tôi chưa hề để ý đến sắc thái trời đất, thay đổi trong cùng một ngày, thật kì diệu. Thời tiết ở thị trấn một ngày có đủ bốn mùa: buổi sáng là tiết trời mùa xuân, buổi trưa tiết trời như vào hạ, thường có nắng nhẹ, khí hậu dịu mát, buổi chiều mây và sương rơi xuống tạo cảm giác lành lạnh như trời thu và ban đêm là cái rét của mùa đông. Cảm giác trong tôi cũng thế, nhanh chóng thay đổi theo tiết trời của Sapa, thường là vậy, nhưng... đôi khi, có những chuyện, tôi muốn trở lại như ban đầu, nhưng có lẽ là không thể.

Vì là một người yêu chuộng hoa, tôi đã không thể từ chối cái vẻ đẹp mỹ miều bắt nguồn từ vườn hoa Hàm rồng. Đúng là trời thử sức kiên trì của những người yêu hoa, bình thường thì tôi rất không thích phải đi bộ, tuy thế, tôi có thể hi sinh một chút, leo những hàng ngàn bậc đá. Thật ra, nếu không có những vườn lan tự nhiên, rừng Châu Âu, vườn hoa đào rải rác, chắc là sự kiên trì của tôi cũng sẽ bị gục ngã mà thôi. Đôi mắt như mở đi vì cái nét đẹp của toàn cảnh thị trấn Sapa thoát ẩn thoát hiện. Mọi thứ đang nhẹ dần hiện ra trước mắt. Làm sao mà thiên nhiên luôn được bồi đắp một sức hút đến lạ kì như thế nhỉ? Đôi lúc, tôi chỉ muốn hoá thân thành những chú chim nhỏ, rồi bay, bay một cách thật thoải mái, và... có thể đến bất kì đâu bằng chính đôi cánh bé tí tẹo của mình. Không sao, mơ ước, người ta luôn có quyền được mơ ước mà. Cuối cùng thì cũng đến được đỉnh, không khí lại càng mát hơn bao giờ hết, mặc cho toàn thân ướt nhem vì mồ hôi. Tôi muốn được cởi bỏ cái lớp áo bên ngoài, giống như chút mọi sự từ trên cao xuống vậy, không vấn vương, cứ thế mà ra đi thôi. Đúng là như lạc vào cõi tiên, không những được xoa dịu cái niềm đam mê hoa, mà ở nơi đây, tâm hồn của tôi cũng thật nhẹ nhàng, không còn nghĩ được gì nữa. Nhắm mắt lại,... Những đám mây có vẻ như đang được hoà trộn vào trong chính con người của tôi, êm ái, và lặng lẽ.

"Xin lỗi, bạn có thể chụp giúp chúng tôi một tấm ảnh kỉ niệm không?"

Một giọng nói như xoá tan đi những thứ suy nghĩ trong đầu, tôi mở mắt ra và đáp lại bằng một nụ cười. Đúng là từ lúc lên tới nơi, tôi chưa hề chụp một bức ảnh nào cả, đó là một chuyện thật lạ lùng. Sau khi chụp xong cho đôi trai gái, tôi bắt đầu làm những chuyện thường ngày của mình. Quơ ống kính khắp nơi, những nơi có thể lọt vào tầm ngắm của tôi. Thật tiếc là tôi khó có thể tự chụp cho chính mình với những cảnh đẹp như thế này. Mặc dù cũng biết chút ít là tự sướng, nhưng... giá mà tôi có thể đứng chụp được toàn thân của mình nhỉ. Hí hí, đúng là trí nhớ thật tai hại, tôi vẫn để được chế độ chụp tự động mà. Lang thang kiếm một chỗ thật ít người, cũng không nên quá chú quan được, ở nơi đâu cũng có một chút nguy hiểm rình rập mà, nếu mất cái máy chụp ảnh, coi như cuộc sống những ngày tiếp theo của tôi là những ngày thật buồn tẻ mà. Nào! Kim chi... tách... không khí ưa thích, ta luôn yêu mi.... aaaaa.... Mặc dù cũng hơi lớn tiếng thật, nhưng... ở đây chỉ có một mình tôi, không gì sung sướng hơn. Ồi! Cái bụng lại réo lên rồi. Hi, cũng khó trách được, tôi là một con người rất hay ăn, và ăn lại nhiều, nên lúc nào đi đâu, đồ ăn cũng được đi theo đấy. Lâu dần cũng quen, tôi chẳng còn ngại khi tụi bạn cứ chọc là ăn nhiều nhưng thân hình lại giống cây củi khô. Chắc năng lượng được sử dụng cho việc khác rồi, không làm cho tôi mập thêm được kí lô nào cả. Một con người lười suy nghĩ, thì năng lượng đi đâu nhỉ? Tôi... chẳng biết nữa. Đến lúc nạp ATP, thì cứ tiếp tục nạp cho dư thôi. Mặc cho biết rằng, không được ăn quá no, và không nên để bụng đói mới bắt đầu ăn. Vì ở một mình cũng đã gần bốn năm, nên cái chứng lười lại càng rõ rệt hơn. Không những lười

suy nghĩ, mà ngay cả hoạt động cũng lười theo. Một tuần may ra nấu ăn được một bữa. Thật... Mà thôi đi. Vốn dĩ như vậy rồi, có muốn chuyển cũng không thể chuyển được. Tiếp tục với sắc đẹp nên thơ. Ngắm hoài không chán, không chán thì không thể về. Không về cũng không được lưu lại trên cái đỉnh này. Thích thời tiết lạnh, không có nghĩa là có thể chịu nổi được cái giá rét ấy. Đi cũng không được, về cũng không xong. Chân tê tái, chẳng muốn hạ sơn nữa rồi. Tôi rất giỏi biện minh cho sự ngang ngược của mình mà.

“Still thinking of you...”

Tại sao tôi lại thốt lên như vậy nhỉ? Cái cảm giác ấy là gì, sao tim tôi lại trở nên rạo rực, xung quanh đâu có người... Ống kính của tôi vẫn dáo dác tìm kiếm một thứ gì đó, để tổ giác tại sao cảm giác lạ lùng xuất hiện. Loé lên, ánh sáng thật phớt lờ, tôi dừng lại, cố tìm cách hiểu, tìm cách khống chế. Trái tim như muốn vọt ra ngoài vì người đối diện. Ai đấy? Tôi có biết người này ư? Thì ra là biết thật, nếu không giờ này tôi chẳng đứng bên cạnh người ta làm chi, một cách sỗ sàng vô ý thức. Tay tôi tự do đến mức không thể tưởng tượng được, tôi đang đụng chạm vào người ấy. Cũng không hiểu sao y lại không hề phản kháng lại. Dẫu có mơ mộng ban ngày thì cũng không nên đi quá xa như vậy chứ. Thật là tởm, lần đầu tiên tôi cảm thấy tự khinh bỉ mình biết bao. Tôi... không còn là tôi nữa rồi. Cái người luôn đặt cao sự lịch sự, vậy mà trong mơ lại thật hoen ố. Đụng chạm vào người ta thì thật là quá đê tiện, chính vì thế, ngày đầu tiên khi đến Sapa, bắt gặp người con trai đang giở trò với bạn gái của mình, tôi đã không thể kìm nén nổi và quăng luôn đôi giày cao gót vào hắn. Ấy vậy mà tôi lại trở nên đáng kinh tởm thế này. Tôi đã kịp bỏ tay ra, trong mơ là thế. Tôi phải là một con người đặt cao sự lịch sự. Đúng thế. Tôi nhắm mắt lại... Hai tay đang thật rộng, đủ để ôm những ngọn gió trở lạnh dần vào mình. Đi thôi, mọi chuyện nên dừng lại ở đây, trước khi quá muộn màng, trước khi tôi biến mình thành một con người khác, một con người luôn bị người ta coi thường và khinh chê, cho dù hoàn toàn không, nhưng ở trên thế giới 46% kẻ đồng tính bị mọi người loại bỏ, coi như rơm rác. Thả hồn đi, cho nó tự dung tự tác với thiên nhiên. Mãi mãi... Xa vời trong vô thức...

“Cô có bị sao không? Ở đây không còn người nữa, sao giờ... tôi... không thể công cô xuống núi được...”

Tôi liền mở mắt, như không tin được vào mắt mình, người đang đứng trước mặt tôi chính là người đang làm cho tôi cảm thấy đau khổ. Sao lại trở trêu vậy nhỉ?

“Không sao đâu... Cô tên là gì thế?”

“Cô ư? Không... À! Tôi tên là Khả Du.”

“Tôi là Tiểu Song, tôi có thể gọi cô là Khả Du được không?”

“Đương nhiên là được rồi... hi hi”

Trên khuôn mặt của Khả Du có một nụ cười thật bí ẩn, tôi không thể đoán được đó là gì. Nhưng... tôi hạnh phúc. Như vậy là sao Chúa Trời, con có được phép với người này không?

Trời dần tối, lại càng lạnh hơn. Tôi không nghĩ rằng mình đêm nay sẽ lưu lại đây, nên mặc không nhiều đồ ra ngoài cho lắm. Tôi bắt đầu cảm thấy thật lạnh. Lạnh lắm, nhưng... trong trái tim của tôi, chẳng biết ngọn lửa nào đang bốc cháy, làm ấm và nóng rên đi được. Tôi và Khả Du cùng đến đài quan sát ngồi xuống, cả hai đều suýt xoa cái tiết trời giá rét của mùa đông.

“Mặc áo của tôi đi, Tiểu Song. Tôi có thể chịu được lạnh hơn cậu. Hi”

“Không cần đâu, Khả Du cũng lạnh mà.”

“Tôi mang nhiều áo đi lắm. Có cả chăn bông nữa này. Tại đêm nay, tôi có ý định thử ở lại đây, phải mạo hiểm thì chuyến đi mới không tẻ nhạt.”

Tôi sung sướng nhận lấy chiếc áo khoác của Khả Du. Nhìn sao thì nhìn, tôi vẫn cảm thấy chiếc áo này chẳng nên giành cho nữ mặc, ấy vậy mà Khả Du lại mang nó, trông rất mảnh khảnh cơ mà, không nam tính đâu. Thấy tôi hơi thắc mắc... Khả Du lên tiếng:

“À... cái áo này là của anh tôi đấy, nên Tiểu Song đừng có ngại, mặc rất ấm, và dễ chịu”

“Ừ! Khả Du đến đây một mình thôi hả?”

“Không... tôi đi chung với một nhóm bạn, nhưng hôm nay tôi trốn đi một mình...”

Thì ra là thế. Thảo nào... trông cậu ấy xinh thế cơ mà.

“Khả Du bao nhiêu tuổi vậy.... Tôi hơi thắc mắc,... hì hì,... cho dễ xưng hô ấy mà...”

“25 rồi đấy!”

“25 ư? Sao trông cậu trẻ vậy, cậu hơn tôi những 3 tuổi đấy, tôi có nên gọi cậu bằng chị không nhỉ? Nhưng thật ra, tôi không thích gọi như thế cho lắm”

“Không sao đâu, chúng ta xưng tên đi, cũng đã xưng như vậy rồi mà. Chị ư... nghe mắc cười quá!”

Nụ cười bí ẩn của Khả Du lại xuất hiện, tôi... chẳng hiểu tại sao nữa. Lạnh quá! Mặc dù rất giỏi chịu đựng, nhưng... thật là lạnh. Có vẻ như Khả Du cũng như tôi, không chịu được...

“Hai chúng mình có thể ôm nhau cho bớt lạnh, thân nhiệt thì vẫn ấm hơn mà”

Mặc dù rất thích, nhưng... tôi không thể lợi dụng Khả Du được, cô ấy thì trong sáng, chỉ vì không chịu nổi lạnh, mới như thế, còn tôi, tôi có cả ý đồ thật bất chính. Tôi không thể... không được... Đang suy nghĩ, bỗng...

“Xin lỗi nhé! Tôi lạnh quá! Giá mà tôi mang nhiều chăn hơn nữa...”

Ở trong vòng tay của Khả Du, tôi cảm thấy ấm áp vô cùng, chẳng phải tôi đang đối diện với cái lạnh lẽo kì dị đó sao. Trao đổi nhiệt cho nhau, tôi thấy mình như gần với Khả Du hơn.

“À!... Không sao đâu, tôi cũng lạnh lắm... Nếu cậu lạnh, thì tôi có thể choàng tay ôm cậu, Khả Du à!”

“Tôi chịu được, như vậy là ấm lắm rồi, hì”

Chúng tôi đã như vậy, và cứ như vậy, đến khi bình minh ló dạng cũng như vậy. Tôi chẳng thể bao giờ tưởng tượng được rằng, tôi sẽ gặp lại Khả Du trong hoàn cảnh đẹp đẽ thế này. Cảm ơn sự lạnh lẽo của mùa đông, trước kia ta đã yêu mi, bây giờ lại càng yêu hơn.

4. Chương 4: Chương 04

“Cậu có thể cho tôi xin số điện thoại của cậu được không Tiểu Song... Tôi rất muốn làm bạn với cậu.”

“Đương nhiên là được rồi. Đưa điện thoại đây.”

Vừa nói tay của tôi vừa xoè ra đón nhận chiếc điện thoại, cái mà sẽ là cầu nối cho tình yêu chúng tôi được vun đắp. Nhập số xong, Khả Du lại đưa tay ra và nói:

“Để tôi lưu tên của cậu cho. Tôi muốn nhập tên theo ý thích, nhưng chưa muốn cho cậu biết. Hi hi”

Kể cũng thật lạ, rõ ràng đây là dáng vẻ của con gái, thế nhưng Khả Du rất cao, cao hơn tôi cả một cái đầu, đứng với cậu ấy, tôi trông mình giống y chang như một đứa con gái thực sự. Nhận định này từ trước đến giờ tôi chưa được mấy đứa bạn công nhận. Chúng nó cứ xem tôi như một đứa con trai vậy. Khả Du lại ăn mặc rất cá tính, cái áo khoác giống của nam thì không nói làm gì, bây giờ tôi trông cậu ấy như là con trai mới đúng. Mặc dù cách ăn nói, vẻ bề ngoài thì đích thực là một đứa con gái. Chẳng lẽ,... cậu ấy bị “bóng lợ”. Bóng lợ là người đồng tính nam, ăn mặc và cử chỉ như phụ nữ. Sao vậy nhỉ, sao tôi lại có những suy nghĩ ấy ở trong đầu. Đừng nghĩ nhiều nữa Tiểu Song, hai chúng ta giờ đang rất hạnh phúc đấy thôi. Khả Du ắt hẳn cũng có một chút tình cảm gì đó với tôi, tôi đoán thế, rất rất ít, à! Phải nói là tôi chưa thấy ai nhìn mình như Khả Du đã nhìn tôi, một đôi mắt có thể nhìn thấu mọi sự ẩn giấu bên trong, đứng trước cậu ấy, tôi cứ như là một tờ giấy trong suốt, không thể che giấu sự gì. Điều này càng chứng tỏ cho tôi hơn, đây chính là tình yêu đích thực của tôi. Tôi cười thầm, một nụ cười mang bao niềm vui, sự hứa hẹn, những câu hỏi nghi vấn về Khả Du. Tôi chưa thực sự biết cậu ấy là một con người như thế nào, nhưng tôi muốn được in dấu chân vào lãnh thổ trái tim của cậu ấy. Vậy thôi...

“Cậu có muốn xuống núi chưa? Thực tình thì tôi chưa muốn, nhưng... hôm nay, tôi có việc rồi, một tiếng nữa thôi. Chắc giờ này mọi người đang tìm tôi dữ lắm...”

“Ừ! Vậy chúng mình cùng xuống đi. Tôi rất vui khi được gặp cậu ở đây đây, Khả Du. Tôi có thể gặp cậu tiếp được không nhỉ?”

“Đương nhiên rồi, nếu không muốn gặp lại cậu thì tôi cũng không xin số điện thoại của cậu đâu. Cậu là người con gái đầu tiên tôi mở lời đây, từ trước tới nay, chỉ có người ta mở lời với tôi thôi. Hi...”

Nghe câu nói của Khả Du mà tim tôi cứ như nhảy ra, và vồ mãnh liệt vào Khả Du. Từ khi gặp Khả Du, nhiều ý nghĩ đen tối xâm nhập vào trong trí óc của tôi một cách rõ ràng và nhanh chóng. Tuy nhiên, tôi nghĩ đó là lỗi của tôi, chỉ vì tôi... Tôi thật xấu xa nhỉ. Nếu như chuyện tình tôi viết ra, không biết mọi người sẽ phản ứng thế nào nữa. Đã khốn khổ với việc viết lách thế này, vậy mà lại nghe thằng Khánh Mộc nói lại, bài luận này sẽ phải viết bằng tiếng anh. Ôi! Tiếng việt còn chưa ra gì, huống hồ là tiếng anh. Kì này coi chừng năm sau mới tốt nghiệp được. Khổ não quá! Bụng lại bắt đầu réo lên rồi. Đúng là bụng của tôi, không nên để trống rỗng, sẽ hao tổn nguyên khí nhiều. Sau khi chia tay Khả Du, tôi tấp vào lề đường, cái quán tôi thường ăn. Vừa nhìn thấy tôi, chú ấy mừng tê. Bởi vì, tôi rất có khả năng thu hút người qua đường, họ nhìn thấy tôi ăn là muốn vào ăn ngay. Hơn nữa, tôi lại ăn khá sớm thế này, được người mở hàng như tôi, chắc ngày hôm nay chú ấy phải bận rộn nhiều. Không quá khen gì chứ, tôi cảm thấy chú ấy nấu hủ tiếu cực ngon. Tuy vẫn còn muốn ăn, nhưng sáng sớm, tôi chỉ ăn hai tô thôi. Nhưng chú ấy rất vui vẻ, còn tặng tôi một ly pepsi nữa. Tôi không thích uống pepsi bằng cocacola, bởi vì vị ngọt của pepsi không vừa với khẩu vị của tôi, tôi rất thích uống nước có ga ngọt. Mỗi người một khẩu vị mà, mặc dù giờ đây pepsi cũng đã được rất nhiều người ưa chuộng. Tôi quả là hâm mộ, cái người mà thiết kế logo cho pepsi ấy, làm rất ngược lại cocacola, màu sắc trên lon pepsi cũng vậy, ngược, và độc đáo. Màu xanh của pepsi- màu đỏ của cocacola. Con người cũng thế, không nhất thiết là phải giống nhau, nên mỗi người mỗi vẻ. Có rất nhiều người, đặc biệt là giới nghệ sĩ, thường mặc ình những bộ trang phục na ná nhau, họ thích hình ảnh của những người nổi tiếng. Đặc biệt là fan hâm mộ của họ. Tại sao vậy nhỉ, nếu tôi có thần tượng ai, tôi cũng sẽ không bao giờ biến mình thành họ. Tôi muốn là chính tôi mà thôi.

Về đến khách sạn, tôi liền mở laptop lên, lại cắm thẻ nhớ máy ảnh vào. Sau đó, xuất hiện hàng loạt hình ảnh. Hôm qua, trong lúc ngủ, tôi đã chụp ảnh của tôi với Khả Du, có phải là tệ tiện lắm không nhỉ. Khi yêu người ta thường trở nên ích kỉ và xấu xa, có đúng vậy không. Tôi nghĩ, trong giai đoạn này, tôi có thể nhanh chóng trở nên hèn hạ lúc nào không hay. Tay tôi khẽ chạm lên màn hình, tôi vuốt lên khuôn mặt của cậu ấy. Thật hạnh phúc, hạnh phúc quá. Tôi mong là thời gian tôi gặp cậu ấy được nhiều hơn. Và cái ngày tôi trở lại Sài Gòn sẽ chậm hơn. Tôi muốn được ở bên cậu ấy. Ở đây, không ai quen biết tôi cả, họ có dị nghị chuyện gì tôi cũng chẳng buồn để ý đến. Nhưng... khi về tới nơi vốn thuộc về tôi, mọi chuyện sẽ chẳng còn trở nên tốt đẹp như bây giờ nữa. Tôi rất muốn được thổ lộ ra, nói cho cậu ấy biết, rằng tôi đã yêu cậu ấy ngay từ lần gặp đầu tiên. Liệu... cậu ấy không chấp nhận thì sao nhỉ? Tình yêu của tôi sẽ được kết thúc từ đây. Đó là điều tôi không muốn xảy ra nhất.

Tôi... mặc dù chưa từng phản đối hai người cùng giới yêu nhau, nhưng... khi sự việc xảy ra đối với tôi. Tôi cảm thấy mình cứ như đang đứng trước vực thẳm, có thể bị xô xuống lúc nào không hay. Đương nhiên mà, tình yêu thiêng liêng là tình yêu giành riêng ột nam và một nữ. Chính Chúa Trời cũng sắp đặt như thế mà. Tôi cảm thấy mình đáng kinh tởm quá! Tôi đã bị les, tôi đã thích một cô gái. Ngay chính bản thân tôi còn cảm thấy ghê rợn, thì hỏi làm sao xã hội có thể chấp nhận được. Con tim của tôi cảm thấy bất lực. Tôi còn có thể làm được gì đây... Trước khi gặp lại cô ấy, tôi đã chấp nhận rằng mình bị đồng tính, có lẽ tôi nghĩ tôi sẽ chẳng bao giờ có thể nhìn thấy cô ấy được nữa. Nhưng... khi gặp lại, tôi cảm thấy tôi không nên chấp nhận sự việc đó xảy ra. Có phải chăng, tôi nhận ra rằng, tình yêu của chúng tôi sẽ ngày càng được vun đắp, một tình yêu chưa được xã hội công nhận. Trong sự buồn bã ấy, tôi lại đưa mình vào giấc ngủ lúc nào không hay. Mỗi khi nhắm mắt, con người thường có một cảm giác bình yên hơn thế giới thực họ sống. Tôi cũng vậy, chính vì thế thật thoải mái, trước khi ngủ, tôi đã nghe một bản giao hưởng của Mozart, bài “Scene from swan lake”. Chẳng biết thế nào, nhưng khi nghe bài này, tôi cảm thấy tâm hồn nhẹ nhõm hơn. “Green rose original”, hoa hồng xanh kì lạ, tôi cũng cảm thấy mình là một con người như thế, nên khi nghe từng giai điệu của bài này, tôi cứ như được tiếp thêm sức mạnh. Cứ thế, tôi dần chìm vào trong giấc mộng và lãng quên chuyện tình không biên giới này. Ở trong thế giới này, tôi bắt đầu làm được những chuyện mà thế giới thường ngày tôi không thể. Tôi sung sướng hạnh phúc và ít suy nghĩ hần. Phải chăng, tôi đã tìm

được con người cho chính mình. Tôi... sẽ không tỉnh dậy nữa, tôi nên làm thế chẳng? Đúng rồi, tôi phải như thế. Đưa mọi thứ trong mơ ra ngoài thế giới thực, dù gì đi nữa, tôi cũng phải đấu tranh vì cái quyền được yêu người. Yêu ai mà chẳng được, tôi đâu nhất thiết là sống cho dư luận đâu, trước kia cũng vậy, bây giờ lại càng hơn.

Tít... tít.... Tít....

Đó là tin nhắn của Khả Du, không biết cậu ấy bây giờ đang làm gì nhỉ?

“Tiểu Song, không hiểu tại sao từ khi ở trên đỉnh Hàm rồng về đến giờ, tôi lại có một cảm giác khá kì lạ mà trước đây chưa từng xảy ra... Tiểu Song à! Tôi rất muốn gặp lại cậu”

Tôi cũng thế, tôi cũng rất muốn gặp lại Khả Du, tôi sẽ nhắn trả lời với cậu ấy như thế nào nhỉ? Có nên trả lời rằng, ừ, tôi cũng rất rất là nhớ cậu đấy, mỗi ngày, khi thức dậy tôi đều mong cậu có thể hiện diện trước mặt tôi. Tôi muốn cậu là bồ của tôi, tôi chẳng biết nên gọi là bạn trai hay bạn gái nữa, bởi đôi lúc, tôi cảm thấy cậu như một đứa con trai thực thụ, nhưng... đôi khi, cậu lại cho tôi thấy rằng, cậu chính là đứa con gái 100%, cậu làm cho tôi trở nên thật mơ hồ, bởi vì tôi là nữ, nếu cậu chấp nhận rằng mình bị les, thì ok, chúng ta có thể đến với nhau... Còn không, cậu hãy bước ra khỏi cuộc đời của tôi, đừng làm cho tôi cảm thấy mình là một con người xấu xa, hèn hạ khi lúc nào tôi cũng muốn độc chiếm riêng cậu. Ồ! Nếu tôi mà viết như thế thì, một là chúng tôi sẽ có kết quả, hai là mỗi người một phương. Tôi cảm thấy rằng tình yêu của tôi chưa đủ lớn, để tôi có thể hi sinh tất cả, chính vì thế, tôi càng nên tránh xa mối tình đắng cay này, tôi là một người bắt đầu trò chơi, thì chỉ có tôi mới có thể tự kết thúc nó. Tôi sẽ làm như thế, Khả Du à, cậu đừng nên liên lạc với tôi nữa. Bởi tôi chưa hề có ý định rằng mình sẽ là một đứa con trong gia tộc để lại tiếng xấu muôn đời. Gia đình của tôi lại vô cùng sĩ diện, họ luôn đặt cái bề ngoài thật hào nhoáng, không hề muốn có một vết tích nào cả, như một tờ phim trong vậy ấy, người ngoài nhìn vào là có thể thấy toàn bộ sự trong sáng của nó. Ngay chính bên trong mỗi người.

“Chúng ta cùng đi đến thung lung Mường Hoa nhé, ở đó trông thơ mộng lắm đấy.. hihhihi”

Tôi chẳng hề nhắn tâm để từ chối Khả Du, vừa nhắn lại tin vừa hồi hộp chờ đợi.

“Cũng được, mấy giờ vậy nhỉ, đến đó, tôi nhất định sẽ nói với cậu một chuyện...”

“Bây giờ đi luôn được không, tôi lại trốn họ đi nữa rồi, nếu cậu đến trước, nhớ đợi tôi nhé, đừng về”

Ồi... ngăn ngui vậy đấy. Đây là lần cuối cùng tôi và Khả Du đi chơi, nếu cậu ấy từ chối. Và sẽ là thời gian tươi đẹp giữa hai chúng tôi nếu cậu ấy đồng ý với tôi. Đương nhiên là tôi sẽ đợi cậu ấy, để nói rõ mọi việc, không nên làm ỉn như một con rối. Tôi sẽ trở lại thành phố và làm luận án tốt nghiệp. Sau đó, tôi sẽ lại đi du lịch tiếp, đợt tiếp theo, tôi muốn đến Đà Lạt, một thành phố mộng mơ. Giá mà hai chúng tôi có thể đi cùng nhau nhỉ. Thật là hạnh phúc biết bao

5. Chương 5: Chương 05

Thung lũng Mường Hoa, nghe nói là có 196 hòn chạm khắc nhiều hình kỳ lạ của những cư dân cổ xưa cách đây hàng ngàn vạn năm mà nhiều nhà khảo cổ học vẫn chưa giải mã được những thông tin đó. Khu chạm khắc cổ đã được xếp hạng di tích quốc gia và đang được Nhà nước ta đề nghị xếp hạng di sản thế giới. Chúng ta ngược nhìn lên Thác Bạc từ độ cao trên 200 m những dòng nước đổ ào ào tạo thành âm thanh núi rừng và mưa xuân. Thật là khiếm nhã...

Sau khi chuẩn bị xong, tôi đã có mặt ở nơi hẹn, thật không ngờ rằng, Khả Du lại đến sớm hơn tôi tưởng. Lần này, cậu ấy ăn mặc làm cho tôi rất ngạc nhiên, khiến tôi không thể không nghĩ tới, tôi đang hẹn hò với bạn trai. Cậu ấy mặc quần jean, rất thụng, mặc cái áo phông trắng cộng thêm cái áo sơ mi sọc xanh khoác ở ngoài, trông rất cổ điển, nhưng lại toát lên cái vẻ thật nam tính, kết hợp thêm cái mũ lưỡi trai màu xanh đậm, thật là điển trai hết chỗ nói. Vẫn như lần trước, cậu ấy đi một đôi giày thể thao, hình thành nên một con người thật mạnh mẽ. Nhưng... cậu ấy vẫn là một đứa con gái không hơn không kém.

“Ôi! Gặp lại cậu tôi rất vui đấy Tiểu Song...”

“Tôi cũng vậy, mà hôm nay trông cậu lạ quá!”

“Vậy hả, tí nữa cậu sẽ biết...”

Nói xong, một nụ cười bí ẩn khẽ hiện lên trên khuôn mặt của cậu ấy, cứ như là cậu ấy thật tự hào vì đã lừa dối cả thiên hạ một chuyện mà họ không hề hay biết. Tôi cũng vậy, chẳng biết gì cả. Đoán tới đoán lui, thì không nên đoán nhiều làm gì, rất có hại cho sức khỏe. Cũng chính vì thế. Tôi đã lãng quên cái chuyện ấy từ bao giờ, thay vào đó, điều tôi đang chú ý nghĩ đến là trông cậu ấy vô cùng kì lạ. Chẳng biết là ở chỗ nào nữa. Mới quen thôi, cũng không nên thắc mắc nhiều gì về đối phương. Nghĩ thế, nhưng... cái miệng của tôi không hề làm theo cái lí trí tẹo nào, hỏi liên thoảng, nào là sở thích, cậu có người yêu chưa, cậu đang làm gì trên này, cậu muốn ăn gì, có thích chơi loại nhạc cụ nào không... Thật vui là những gì cậu ấy trả lời tôi đều rất thích. Đặc biệt hơn, tôi và cậu ấy có chung một sở thích là thức khuya, ngắm trăng, ăn bánh, uống trà... và ngâm thơ... Nghĩ đến đó, tôi buột miệng:

“Chúng ta chơi đối thơ đi...”

“Cậu cũng thích làm thơ hả? Vậy là chúng ta có cùng sở thích rồi đó, vui thật..., cậu muốn làm thơ về cái gì, sự vật, con người... hay đại loại là gì... hi hi...”

“Gì cũng được, nhưng tôi rất yêu hoa mặt trời, nhìn hoa mặt trời, tôi luôn liên tưởng đến chính bản thân của mình, lúc nào cũng cố gắng vươn lên để hoàn thiện, để đón nhận ánh nắng thật là rực rỡ vậy đó... Nhưng, nó lại rất mau tàn...”

“Tàn rồi lại để cho hàng ngàn hạt giống khác trỗi dậy, nó thật vĩ đại đúng không? Ước gì tôi cũng có thể được như hoa mặt trời vậy đó...”

Nói rồi, cả hai chúng tôi đều dần trở nên im lặng, suy tư một cái gì đó, chẳng ai còn chú ý đến việc cùng nhau đối thơ nữa. Tôi... chẳng thể nào có thể trở nên như hoa mặt trời được, tàn đi để cho sự sống khác được nảy lên. Hi sinh mọi thứ mà không cần nghĩ đến bản thân của mình. Đúng là tôi chẳng có tư cách để yêu một loài hoa cao thượng đến thế. Tôi chẳng hiểu rõ về hoa mặt trời, cũng chẳng biết chúng tự sinh tự diệt ra sao, chỉ vì, cách nhìn nhận và phong thái của nó, tôi đã yêu loài hoa này lúc nào không hay. Cũng giống như Khả Du ấy, chỉ nhìn bề ngoài và phong thái, tôi đã mến cô từ ngay cái nhìn đầu tiên, cứ ngỡ rằng trái tim của tôi làm bằng sắt và đất sét, không có cảm giác gì gọi là yêu đương, ấy vậy mà những thứ sắt và đất sét ấy lại nhanh chóng trở nên bằng thịt và được nuôi dưỡng bởi huyết bởi chính cô gái ngây ngô này.

Bất giác, chúng tôi cảm thấy tuy hai mà cứ như là một, như thế, máu được lưu thông cùng nhau, trái tim cùng được đập chung một nhịp. Hoà trộn một cách tự nhiên và không thể tan rã. Rồi, một luồng điện ở đầu chột đến, làm cho bàn tay của cả hai cùng tê dại... chúng tôi đang nắm tay nhau... Điều đó đang chứng minh điều gì. Đây chính là tình yêu đích thực, tình yêu mà đã được Chúa Trời se sợi dây tơ hồng xuống, buộc chúng tôi lại với nhau. Ánh mắt giao nhau như thể không còn nhìn thấy ai khác ngoài hai người. Một đôi mắt rất long lanh và gợi cảm, lại ẩn chứa bao điều bí ẩn, cùng những suy tư khó được ai thấu hiểu. Tôi thực sự muốn đi vào bên trong con mắt ấy, muốn biết được mọi sự của Khả Du, muốn được chia sẻ mọi điều. Vậy thôi... Tôi thật tham lam, một sự tham lam đáng bị nguyên rủa.

Chỉ cần nghĩ đến Khả Du, tôi cảm thấy mình không còn là chính mình nữa, mà thay vào đó, là một con yêu tinh đội lốt người, rất nguy hiểm, và hay rình rập, rình rập chờ đợi sự sơ xuất của con mồi, và nuốt chửng nó lúc nào không hay. Dù ai đi chăng nữa, tôi cũng chưa thể chấp nhận được mình sẽ trở nên thay đổi. Đầu nhất thiết đâu đúng không. Thật tệ hại mà.

Vậy mà trông tôi cứ như là một đứa trẻ trước mặt Khả Du, thật nhỏ nhắn, bé tí teo, người ta có thể gọi chúng tôi là chị và em cũng rất được. Đương nhiên rồi, cậu ấy 25 tuổi, tôi chỉ mới 22 tuổi thôi... ôi, nghĩ đến đây, tôi chợt thấy mình sắp già, cũng đã lớn tuổi rồi ấy nhỉ, đủ tuổi để quyết định mọi chuyện, tự xử mọi chuyện, giải quyết mọi chuyện, và chịu trách nhiệm mọi chuyện... Mọi suy nghĩ như được tan biến tức thì vì câu hỏi ngây dại của Khả Du:

“Cậu nghĩ sao nếu tôi yêu cậu, Tiểu Song...”

Cả hai liền đỏ mặt, Khả Du bất giác quay đi, tôi cũng trở nên ngượng ngùng, mặc dù tôi cảm thấy câu hỏi

rất hay, và thậm chí còn tốt hơn nữa nếu Khả Du lại yêu tôi. Có vẻ hơi điên rồ nhỉ, hay tôi cảm thấy quá ư là bất ngờ vì câu hỏi đó, hoặc, lại cảm thấy sợ sợ nếu đó chỉ là một câu nói đùa được thốt lên từ miệng cậu ấy. Chẳng biết nữa, chẳng biết. Tôi... không muốn suy nghĩ thêm điều gì nữa. Đừng làm cho tôi cảm thấy rằng tôi đang hạnh phúc, Khả Du à. Nếu cậu dám như thế rồi buông xuôi, thì tôi sẽ là người hận cậu nhất đó, tôi sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa. Cậu có biết cậu đang nói gì không? Cậu đang tỏ tình với tôi đấy à? Cậu có biết rằng tôi là một đứa con gái, có lẽ cậu phải nói những điều đó ột tên con trai nào đó chứ. Cậu đang điên hay là tôi đang điên vậy?

“Xin lỗi nhé! Tôi chỉ muốn biết...”

“Không sao đâu, dù gì đi nữa thì khi nghe câu hỏi đó, tôi rất là thích đấy Du, hi.. có thể là hơi mơ hồ, nhưng... không có sao đâu...”

Tôi giả vờ phớt lờ đi, và tự đi ra một góc khác, chẳng buồn để ý đến cảnh vật xung quanh, tôi chẳng còn thấy gì cả, tôi chưa bao giờ như thế. Tôi trông thật mắc cười... Vài phút sau, khi tôi quay lại, tôi chẳng thấy cậu ấy ở đâu nữa, có phải vì câu trả lời lung tung của tôi làm cậu ấy sợ. Cậu ấy đi từ lúc nào thế? Đúng là như tôi đoán, chẳng có gì là tốt đẹp cả, cũng tốt thôi, dẫu sao thì tôi và cậu ấy nên được tránh xa nhau, không liên hệ với nhau nữa thì hay hơn. Sau ngày hôm nay, tôi cũng xoá tên cậu ấy khỏi danh bạ điện thoại, để chẳng còn một chút bận tâm gì nữa.

“Uống nước đi, chắc cậu cũng khát rồi đấy!”

Tôi ngược đầu lên nhìn, thì ra là cậu ấy vẫn còn đó, chỉ là đi kiếm nước cho tôi. Tôi bị làm sao vậy nhỉ? Chẳng quan tâm nữa, cứ vui cho trọn một ngày đi, rồi đến khi gần về, tôi sẽ nói tất cả với cậu ấy...

Tách.. tách...

“Cậu sao thế? Ai cho cậu chụp đấy!”

“Hi, xin lỗi nhé! Tôi không biết là cậu không thích chụp hình... Hi, cậu nhớ lần trước chúng ta ngủ trên Hàm Rồng không, tôi thấy cậu chụp ảnh của tôi đó, trong lúc ngủ,... xin lỗi nhé, tôi cũng đã chụp lại cậu, tôi sợ rằng mình sẽ nhớ cậu trong những ngày tôi không thấy cậu... thế nên...”

Tôi cứ như ngỡ ra, thì ra là cậu ấy biết tôi có chụp, vậy mà vẫn ngồi yên chẳng làm gì... tôi, phải chăng đã hơi quá không? Chụp hình thì đâu có thành vấn đề gì. Không nên nổi cáu với cậu ấy, phải có một ngày chia tay thật hoành tráng chứ.

“Tôi xin lỗi cậu mới đúng, xin lỗi nhé Khả Du.... Lần trước, và cả lần này nữa..”

Cứ như sợ tôi sẽ khóc, Khả Du liền nhanh nhẩu đáp lại:

“Tôi không có ý trách cậu đâu, Tiểu Song... cậu đừng để ý đến những gì tôi nói nhé! Tôi có làm cơm cuộn đấy, trứng chiên nữa, cả mì xào... chúng mình ăn trưa đi ha...”

Sao cậu ấy biết tôi thích ăn món này nhỉ, hay chỉ đơn thuần là trùng hợp thôi...

“Tôi chưa biết cậu thích ăn gì, nên chỉ làm đại những món mình ưa thích thôi...”

Vừa nói cậu ấy vừa cúi mặt xuống, trông cứ y như là một đứa con nít vừa phạm phải lỗi gì vậy.

“Thật ra thì... tôi cũng thích những món đó, tôi đang tự hỏi sao cậu lại biết những món tôi thích mà thôi..”

“Vậy hả? Chúng mình lại có chung một sở thích.... Vui quá, nghe có vẻ cậu và tôi giống nhau nhỉ, vậy mình ra kia ngồi ăn đi.”

Sao cậu ấy nấu ăn ngon thế nhỉ, giá mà tôi được bằng một nửa của cậu ấy. Ở nhà, mẹ thường bắt tôi học nấu ăn, bởi, con gái cần phải nữ công gia chánh, cái gì cũng cần phải biết, nhưng... tôi ghét nhất là phải nấu nướng... làm này làm nọ. Nghĩ đến, tôi cảm thấy hơi tiếc, giá mà tôi lúc đó nghe lời mẹ, học nấu ăn, thì giờ đây tôi có thể nấu cho cậu ấy ăn rồi...

6. Chương 6: Chương 06

Đang suy nghĩ viễn vông, tự nhiên bốn con mắt bất chợt gặp nhau, họ đều cảm thấy ái ngại, mặt đỏ lên, và bàn tay của người kia khẽ chạm vào khuôn mặt của đối phương. Họ đang nhìn nhau một cách say đắm, và sẽ làm gì thì chưa biết...

“Tôi nói cho cậu biết điều này nhá, Tiểu Song...”

“Ừ”- Tôi đáp lại...

“Thật ra, cậu thấy đấy, tôi giống con trai đúng không, và đúng là như vậy đấy...”

“À! Điều này cậu không cần nói, tôi biết hết rồi, chẳng có sao đâu...”

Cậu ấy không nên nói an ủi tôi như thế chứ, rõ ràng là cậu ấy đang chế diễu tôi bị les mà, tôi chỉ cần câu trả lời của cậu ấy là có hay không thôi. Thoáng tôi đờm buồn, và chẳng nói điều gì nữa, tôi lại quay đầu đi, trái tim trở nên tê tái, chẳng hiểu nổi, tôi tính buông xuôi và nói rõ cho cậu ấy, đừng bao giờ nhắn tin hay gặp tôi nữa. Tôi rất mệt mỏi vì những điều đó, cậu ấy không nên lấy tôi ra làm thú vui cho bản thân được... Đừng hi sinh tôi thay vì cố kiên nhẫn kiểm chế bản thân...

“Và... tôi hơn cậu những ba tuổi... hi hi... không sao, tôi không bận tâm về cách xưng hô cho lắm, nhưng vẫn muốn nghe được gọi cậu bằng em đấy Tiểu Song. Cảm giác này xưa nay tôi chưa hề xuất hiện, bởi tôi không muốn dính líu vào những chuyện phiêu lưu phức tạp của trái tim, tôi... tôi là một diễn viên mà, dạo gần đây bắt đầu sự nghiệp tôi đang đi lên, nếu có bạn gái lúc này, kể cũng là một sự đánh đổi tương đối lớn, các fan của tôi chưa muốn điều đó xảy ra. Tuy nhiên, vì... tôi...”

Tôi im lặng chẳng nói gì, có thể cậu ấy cũng nghĩ như tôi, không gặp nhau có vẻ tốt hơn cho cả hai ấy nhỉ. Tôi chưa phản ứng gì hay ho, vẫn bất thần đứng giữa cả một không gian rộng lớn giờ chỉ còn hai chúng tôi. Mặt tôi lại tiếp tục đỏ lên, giống như một quả gấc, tôi đoán thế đấy.

“Tôi... yêu cậu”

Lại đùa, tôi ghét nhất là xem phim hài đấy, tôi chưa từng xem đâu, nên cũng không biết cảm giác khi xem phim hài phải cười...

“Mặc dù chỉ mới gặp nhau chưa được một tuần, nhưng... ngay cái đêm hôm đó, tôi rất là muốn gặp cậu, tôi chẳng có cơ hội, có vẻ như tôi hơi đường đột, tôi xin lỗi, xin lỗi em.”

Tôi không thể không bất ngờ ấy chứ, tôi chẳng tin đâu, chắc là tôi đang nằm trên cái giường và mơ một giấc mộng thật hoang tưởng, đời nào, có đời nào chứ...

“Mình chỉ mới gặp hôm trước, ban ngày, đã gặp nhau trước đó rồi sao...”

“Có nhớ cái đêm hôm nọ không, dưới một gốc cây, có một đôi trai gái, rồi bất chợt chàng trai bị đôi guốc nhọn ném thẳng vào người...”

Á, thì ra là thế, cậu ấy là đứa con gái bị giở trò, trùng hợp vậy nhỉ, sao lại như thế, tôi vẫn còn chưa khỏi bàng hoàng.... vẫn mơ hồ, vẫn mở lời một cách gượng gạo...

“À... nhưng...”

Chưa kịp nói dứt lời gì, thì cậu ấy đã ngắt:

“Em có yêu tôi không?”

Tôi lại đứng ngây ra vì câu nói điên đại ấy.

“Yêu ư? Ngay cả chấp nhận rằng mình bị les”

“Les... cho dù thế, tôi vẫn yêu em”

Cậu ta sao thế?

“Nghe có vẻ điên dại nhỉ, nhưng... nếu cậu có muốn đùa với tôi thì cũng không nên đùa một cách quá đáng như vậy, đừng lấy tình cảm ra làm một thứ trò chơi tẻ nhạt, cậu là diễn viên đúng không? Cậu đang diễn trước mặt tôi đấy à?”

“Đúng thế, mỗi người trên trái đất này đều có vai diễn của riêng mình, tôi cũng vậy, cả em cũng vậy. Và tôi đang muốn diễn một cách thật xuất sắc, chính vì thế, tôi sẽ không để tuột mất em lần này...”

Cậu ta làm cho tôi chẳng còn hiểu gì cả, nếu đây là một chuyện tôi hằng ao ước, tại sao tôi lại không chấp nhận chứ? Nếu chấp nhận rồi, thì phía trước con đường ắt hẳn là một đồng trống gai, núi cao rồi lại núi cao chập chùng, núi cao lên đến tận cùng... tôi lảo bảo, nhưng khi lên tới đỉnh, tôi có thể tha hồ thoải mái nhìn cảnh vật một cách tự do. Tôi... sẽ làm gì tiếp theo?

Đôi mắt to trong sáng của cậu ấy, giờ đây, lại bị đục ngầu bởi hàng lệ đang dần thoát ra ngoài. Cậu ấy đang khóc, cậu ấy khóc vì tôi không đáp lại tình cảm, cậu ấy khóc vì tôi. Tôi...

“Tôi... tôi cũng vậy... thật ra thì...”

“Em có thể nói rõ trước mặt tôi được không? Tôi... tôi muốn có sự chắc chắn... tôi không muốn mình bị lừa dối... và... tôi yêu em...”

Thật ra yêu thì dễ nhưng tôi chẳng thể đáp lại rằng tôi cũng yêu cậu ấy, tôi chỉ sợ khi nói thế, giấc mơ của tôi sẽ tan ra, tôi sẽ trở về thế giới thực, thế giới mong mỗi tình yêu được đáp lại.

“Tôi... rất nhớ cậu nếu một ngày nào đó, tôi chẳng còn được nhìn thấy cậu nữa. Tôi... đã có cảm giác ấy khi gặp cậu lần đầu tiên,... tôi...”

Nói đến thế, cậu ấy liền chạy đến bên tôi, kéo tôi vào lòng, như thể là một con thú hoang dại, hoang dại một cách điên cuồng kinh điển. Tôi cảm thấy mình chợt ấm áp, cái cảm giác chưa bao giờ xuất hiện khi tôi đứng gần ai, hơn nữa lại rất gần. Tôi... thời gian ơi! Mi hãy ngừng trôi đi, để cho phút giây này còn mãi, tôi không muốn nó vụt bay đi, không muốn sau khi thức giấc, tôi vẫn chỉ là một cô gái thật cô đơn chán chường. Cho đến giờ đây, tôi vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật, mặc dù là sự thật đầy hoa trái. Tôi đã bắt giác buông lời, tôi không muốn đây là một giấc mơ, nếu là giấc mơ, tôi muốn nó được kéo dài mãi. Khả Du chỉ nhìn tôi cười, trong lòng cậu ấy đang nghĩ gì tôi không hề biết, tôi muốn đi sâu vào trong trái tim của con người này quá, trông có vẻ rất lạnh, rất lạnh. Tôi không biết mình có thể điên dại trước vòng tay của cậu ấy, tôi sắp phải đối diện với một thực tế lớn, tôi sẽ nói với cha mẹ rằng, đứa con mà họ tự hào đã bị lừa, và giờ đây, không thể thoát khỏi được... Tôi vẫn chưa tưởng tượng ra được thảm cảnh tồi tệ ấy. Cứ đứng đờ như thế, chúng tôi quên lãng đi thời gian vẫn còn trôi, nó không dừng lại, không đợi chờ... chúng tôi lại mắc kẹt ở đây, một nơi chỉ có hai người. Trời tối quá, chúng tôi không thể về nhà. Tự nhiên, tôi cảm thấy ngái ngái, hai người đang làm gì vậy nhỉ, khi phát hiện ra mình vẫn còn đang ôm lấy người kia, thì sẽ có một cảm giác xấu hổ đổ trùng xuống, cứ như là cả hai vừa mới phạm một tội gì đó thật lớn lao.

Thật ra tôi không muốn buông cậu ấy, nếu buông tay, cậu ấy sẽ tuột mất khỏi đời tôi thì sao, tôi không tự tin, không đủ can đảm.

“Nếu chân của em không đau thì chúng ta vẫn có thể như thế này tới sáng chứ nhỉ, tôi nghĩ rằng em mệt rồi đó, ngồi xuống nghỉ đi...”

Tôi thấy bối rối, khi cậu ấy là người mở lời trước, chai mặt nhỉ, cứ ôm lì người ta làm gì không biết. Đừng thể hiện rõ mồn một như thế.

“Khả Du, tôi muốn hiểu cậu, tôi chẳng biết gì về cậu cả, chúng ta chỉ mới biết nhau...”

“Trước kia tôi không bao giờ tin trên đời này có tình yêu sét đánh, hi... nhưng giờ tôi đã tin, bởi vì em... mỗi ngày, tôi sẽ kể cho em nghe về cuộc đời tôi, tuy sống chưa được nhiều, nhưng... tôi có rất nhiều chuyện để muốn nói cho em biết... ngày mai nhé, hôm nay đủ rồi, chỉ cần thế này thôi...”

Đúng là hôm nay là một ngày rất dài, chỉ khi ở trong vòng tay ấm của cậu ấy, tôi mới thực sự cảm thấy thời gian vẫn còn đang trôi, không chờ đợi. Cũng hơi tệ hại nhỉ, hai lần gặp nhau, hai lần ngủ ngoài đường cùng nhau, hai lần dùng tư thái này, chỉ lặng lẽ, người này nhìn người kia, thật mê dại, sâu thẳm... Có khi nào không nhỉ?...

“Ngày mai sẽ là ngày hẹn hò đầu tiên của chúng ta, em muốn đi đâu?”

“Cổng Trời nhé! Em muốn đi ngắm đỉnh phanxipăng...”

“Đương nhiên rồi, ngày mai, anh sẽ kể cho em nghe về cuộc đời của anh...”

Cậu ấy đang mặc cảm vì mình bị les, hay... sợ tôi mặc cảm với mọi người, cậu ấy xưng hô như vậy để làm gì? Vu vơ một hồi, tôi cảm thấy mình thật nhẹ khi ở trong vòng tay ấy, lâng lâng khó tả, nếu như cậu ấy là con trai, tôi có thể trao cho cậu ấy nụ hôn đầu đời của mình, tôi vẫn chưa dám... tình yêu của tôi chưa đủ lớn, chưa đủ để làm nên tất cả.

Một ngày, khi cô bé nhỏ xíu ấy tìm được hạnh phúc, cô ấy sẽ đến nói ngay với gia đình của mình, khoe ngay cho bạn bè rằng cô đã tìm được người ấy, cô sẽ chạy lăng xăng và tuyên bố với thế giới hào hoa kia, người này chính là người cô yêu, người yêu cô, người cô trao gửi tấm thân cả đời, người cô đến chết cô vẫn nhớ tới, người mà luôn chia sẻ nỗi vui buồn, người tuyệt vời nhất thế gian này... Hơn những ai cô đã từng gặp...

Đó chính là điều mà trước kia cô thường hay lải nhải với Khánh Mộc, bởi cậu ta thường rất hay chế giễu cô về vấn đề này. Và cái đề tài nóng bỏng này lại càng hấp dẫn hơn ấy chứ. Tôi sẽ là một thứ trò chơi cho cậu ta bêu rếu. Quá hay đi mà...

Trời bắt đầu hé lộ một chút ánh sáng, thứ ánh sáng mà hôm qua tôi cảm thấy thật nhợt nhạt. Tôi rung rung, chưa có gì hạnh phúc hơn, tôi không phải là mơ... tôi đang sống trong thực tại hạnh phúc, không bị đè nén cảm xúc... trôi đi... Cứ như là được tiếp thêm sức mạnh, tôi cảm thấy mình tràn đầy sức sống, hơn bao giờ, trái tim tôi lại tiếp tục đập một cách thổn thức, tôi nhìn cậu ấy, cậu ấy đang nhắm mắt, cậu ấy đã thuộc về tôi...

Đây chính là ngày hẹn hò đầu tiên...

7. Chương 7: Chương 07

Hôm nay là ngày thứ bảy tôi ở lại nơi này, cũng chính là ngày cuối cùng thư thả của tôi, khi về lại thành phố thì mọi chuyện sẽ dần trở nên phức tạp... và ngày đầu tiên trong đời hẹn hò...

Đi đâu cũng được, miễn là tôi và cậu ấy được ở cạnh nhau, chỉ cần nhìn thấy, vậy thôi... không cần nhiều hơn thế nữa.

Cho đến giờ này, tôi vẫn còn đang rất mơ hồ, chẳng biết phải nên làm gì lúc này. Ngày đầu tiên, trôi qua trong lặng lẽ, bởi tôi và cậu ấy đều ý thức được rằng, phía trước chúng tôi chính là những ghềnh đá, cần phải san cho bằng phẳng... Nhưng rồi, bầu không khí chợt vỡ tan...

“Chúng ta chụp hình chung nhé! Tôi rất muốn được chụp chung với em đó...”

Chỉ hơn tôi có ba tuổi, mà sao lúc nào trông cậu ấy cũng thật chững chạc, ăn nói cũng rất giống người lớn, còn tôi, chỉ là một đứa con nít không hơn không kém, suy nghĩ vẫn chưa thoát khỏi ba từ “không chín chắn”... Dù sao đi nữa, đây cũng là con đường tôi đã chọn, tôi sẽ đi đến cùng. Tôi cũng đã từng rất thích những người già nua về đầu óc và tư tưởng, chẳng cần lớn hơn tôi nhiều tuổi, cũng không nhất thiết phải cùng, thậm chí có thể thua tuổi của tôi, miễn là đầu óc của người đó phải cần cỗi hơn tôi nhiều lần. Ai cũng nói, suy nghĩ càng nhiều càng mau già, nhưng tôi chẳng thấy buồn khi ai đó của tôi già về vấn đề đó cả. Tôi rất yêu, từ lâu cũng rất muốn được yêu... hơn bao giờ/

“Được chứ! Nhưng mà ai sẽ chụp cho chúng ta đây?”

“Dễ như trở bàn tay, máy ảnh này có chế độ chụp hình tự động mà, chỉ cần hẹn giờ thôi...”

Nói xong, cậu ấy làm liền, hai chúng tôi tự sướng đến mức không còn gì để tự sướng được nữa, nhìn nhau cười trong sự sung sướng và mãn nguyện.

“Nhanh lên, đến đây đi Tiểu Song. Qua đây nè... ừ.. đúng rồi đó...”

Vừa nói, cậu ta vừa kéo tôi lại, phía sau tôi chỉ là một không gian thật xa lạ, quăng đăng, nhưng nó chính là kỉ niệm hạnh phúc đầu tiên trong đời, thật mắc cười, cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa, tôi bất giác

cười vào hư vô một cách thoải mái và tự nhiên hết sức. Và rồi, tôi cảm thấy nhiệt độ của mình đang tăng cao, đặc biệt là hai gò má, người trở nên nóng hừng hực, sao tôi lại bệnh bất thành linh thể nhỉ?

Tách.... Tách...

Tiếng máy chụp hình làm cho tôi định thần lại, tôi chợt nhận thấy, ánh mắt của tôi và Khả Du đang giao nhau, trong tĩnh lặng, làn môi nóng ran ấy đã áp sát lên má của tôi, thảo nào thân nhiệt của tôi lại tăng cao và cảm tưởng như mình bị sốt. Tôi không phản kháng gì, cứ ngây ngất như bị mất hồn. Thoáng phút chốc, tôi nghĩ liên miên, thường thì khi đối phương hôn nhau, cái họ muốn nhất chính là môi, ấy vậy mà Khả Du lại chỉ hôn lên má của tôi. Phải chăng cậu ấy vẫn còn e dè vì cả hai đều là con gái. Không biết, tôi cũng chẳng muốn đoán. Tôi chẳng rõ mình đang làm gì... Chỉ còn nghe được tiếng gọi rì rầm bên tai...

....

Đờ đẫn như thể vừa mới chết đi sống lại, tôi cảm thấy không gian có chút thay đổi, tôi thậm chí còn đang ngồi trên một chiếc giường màu xám, mọi thứ đều có vẻ ôn hoà, tĩnh mịch. Tôi đang ở đâu đây nhỉ? Khả Du đâu? Rõ ràng là chúng tôi đang hẹn hò mà. Sao tự nhiên,... mặt tôi tái lại, hay... tất cả chỉ là một giấc mơ... và giờ tôi đã tỉnh lại, dẫu sao, nó cũng là một giấc mộng thật đẹp, tôi vẫn nhớ, và sẽ luôn nhớ. Khả Du... Tôi bắt giấc thốt lên thành lời:

“Khả Du...”

Một người đàn ông đang đứng ở bên cửa sổ, mặc chiếc áo sơ mi màu sọc xanh, mang một chiếc quần jean vừa vặn, trên đầu có đội một cái mũ bằng len, trông có vẻ khá trầm tư suy nghĩ điều gì đó, bất giác người đàn ông ấy quay lại, trên khuôn mặt nở một nụ cười nhẹ, cậu ta từ từ tiến đến bên giường, nơi tôi đang nằm.

“Em tỉnh lại rồi hả? Sắc mặt vẫn còn một chút thật nhợt nhạt, yếu đuối, em ăn cháo nhé!”

Người này trông thật giống với Khả Du trong mơ, chỉ khác rằng, cậu ấy ăn bận giống một người đàn ông hơn. Tôi vẫn ngờ ngợ, chưa biết mình nên xử lí sao...

“Tuy hơi tiếc về buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta, nhưng mà dẫu sao...”. Cậu ấy ngập ngừng một chút, và thoáng chốc nụ cười bí ẩn ấy xuất hiện: “cũng không sao.”

Dẫu sao cũng không sao thì đó là ý nghĩa gì, tôi chẳng biết.

“Cậu... cậu là Khả Du, đúng không?”

“Thì tôi là Khả Du đây, em hết còn nhớ đến tôi rồi à? Ồ! Chỉ sau một đợt ngất đi, em lại chẳng thể nhớ tôi là ai. Sao,... chắc là em chưa từng bao giờ... không biết lần sau...”

Cái giọng nói ngập ngừng ấy, và cả cái nội dung ấy, nghe sao chẳng hiểu gì cả, chẳng biết cậu ấy nói lung tung gì. Có vẻ như là không phải mơ, thế giới thực tại chính là thế giới có Khả Du. Rất hồn nhiên...

“Sao, sao em lại ở đây? Đây là đâu?”

“hừm... đây là phòng của tôi, tại em bị ngất trong lúc chúng ta...” Nụ cười lại thoáng xuất hiện, trong lúc chúng ta đang làm gì, tôi thắc mắc mà chẳng hề dám mở miệng hỏi, bởi tôi sợ, nếu tôi hỏi ra, nụ cười ấy sẽ luôn đeo bám lấy tôi. Nói tiếp: “Chính vì em bị như thế, tôi lại chưa biết em ở chỗ nào, nên đã bế về phòng của tôi đây...”

“Bế về phòng á?”

“Ừ! Mặc dù hơi nặng... nhưng không thành vấn đề gì, trông tôi mảnh khảnh như vậy, nhưng chí ít cũng có học một chút ít võ thuật, nên không sao.. hi hi..”

Á! Cậu ta đang khoe mình học võ hay là chê tôi nặng nhỉ? Càng gặp càng thấy cậu ta là một con người bí ẩn hết sức, và lại nhậy nhót không còn chỗ để chê.

“10 giờ đêm rồi, em có muốn về lại khách sạn mình không?”

Oái, muộn thế rồi cơ à? Làm cách nào để về chứ! Tôi hơi thần thờ, nhưng cái vẻ ngại ngần lại càng nhiều hơn. Tôi... và cậu ấy.... đêm nay... chỉ có một phòng... trong phòng... lại chỉ có một cái giường. Thật là tệ

hại. Mặc dù cùng là con gái, nhưng cậu ấy ăn mặc thế này giống một đứa con trai, thì làm sao có thể chung, ngủ chung một giường được chứ.

“Em ngủ ở trên đó đi, tôi sẽ ngủ dưới này..”

Vừa nói, tay cậu ấy vừa chỉ vào chiếc ghế sofa. Về mặt lúc này trông thật buồn cười. Tôi cũng cảm thấy buồn cười, tại sao hai đứa con gái phải làm như thế? Con gái có thể ngủ chung với nhau mà, sao tôi lại suy nghĩ để làm ọi chuyện thêm phức tạp nhỉ...

“Không sao đâu, chúng ta có thể ngủ chung trên giường, cùng là con gái mà”

Chẳng hiểu tại sao cậu ấy lại tròn xoe mắt ra nhìn tôi, nhưng rồi... cậu ấy vẫn thật vui vẻ, bởi cái vui vẻ lộ liễu ấy lộ ra sạch sành sanh trên khuôn mặt thật đẹp thế kia.

Dù có đủ một khoảng trống để cho hai người không thể chạm vào nhau, nhưng... nghe như có vẻ hai trái tim đều trở nên thật bồi hồi, đây đâu phải lần đầu chúng tôi ở gần nhau thế này, hơn nữa cũng đâu có gần bằng hai lần ngủ ngoài đường lần trước. Mỗi lúc một nhanh hơn, rạo rức lên tìm nhau trong khoảng không. Như thể muốn nhảy ra và đến. Khẽ chạm rồi khẽ tuột mất. Chợt đến rồi chợt đi, mang bao nhiêu sự đắn đo... Và rồi cũng lặng đi để cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

Hai giờ sáng...

Ồ... O... sao lại thế này... tôi ngã rầm xuống nền nhà và vang lên một tiếng động khá rõ. Khả Du tỉnh giấc, và không hiểu tại sao:

“Thì ra là em ngủ không được thăng thần cho lắm, nên mới té nhào xuống giường.”

Tôi đỏ mặt, chẳng biết phải dùng biểu cảm gì nữa. Tôi không còn muốn ngủ. Vội lờ qua chuyện khác.

“Cậu kể cho tôi nghe về chuyện của cậu đi, Khả Du..”

Vẫn điềm đạm, nhẹ nhàng, và rồi, cậu ấy ngồi phắt dậy, vẻ mặt tươi hơn hẳn, cứ như bắt được đề tài nòng bông.

“Được thôi.” Trầm ngâm một lúc, cậu ấy lại tiếp tục: “Tôi là diễn viên, cái này thì lúc trước tôi có nói với em rồi, đúng không, tôi ở đây cũng là vì đi diễn, ôi.... Thật là may mắn khi tôi chọn nơi này. Thật ra trước kia, tôi cũng đã từng yêu một người, tôi ngỡ rằng, mình sẽ chẳng bao giờ quên được người đó cả. Người đó đã qua Nhật, bốn năm rồi, nhưng tôi vẫn rất nhớ, thật rõ nét...” Tôi im lặng, tim chợt nhói đau, toàn thân như mất hồn, tự hỏi sao cậu ấy lại kể cho tôi nghe chuyện này. “Nhưng... từ khi gặp được em, tôi... lại chẳng có thời gian mấy may nghĩ về người đó nữa. Đúng là... chính tôi cũng không hiểu.”

Như có một sự ghen tức, tôi hỏi nhỏ, chỉ đủ để cậu ấy có thể nghe thấy nếu không có bất kì sự ồn ào nào chen ngang.

“Cậu... đã từng hôn người đó.”

“Đúng thế! Đã từng... môi của cậu ta thật ngọt...”

Môi á! Tôi vẫn cảm thấy rất giận. Cho dù nó chỉ là một quả khứ không thể sinh hoa kết trái.

“Tại sao... tại sao cậu chỉ...” - Tôi rụt rè nói lí nhí. Không biết cậu ấy có nghe thấy tôi nói gì hay không, vậy mà cũng đáp lại:

“Chỉ vì em... em quá ngây thơ và thuần khiết, như một loài cỏ dại, tôi không muốn làm tổn hại đến nó. Cho tới lúc em tự nguyện, tôi sẽ không bao giờ chạm vào môi của em đâu. Hi...”

Tự nhiên, tôi cảm thấy mình như thật an toàn khi ở cạnh cậu ấy. Sự mơ mộng dần lãng quên đi khi tôi chợt nhận ra, tôi đã hết bảy ngày ở Sapa, tôi phải quay về thành phố, làm luận án tốt nghiệp, rồi sau đó sẽ nộp, chờ đợi kết quả, rồi sẽ ra trường. Hết...

Chợt buồn...

“Ngày mai em về rồi. Về lại thành phố ấy.”

Khả Du liền ngơ ngáo, cái vẻ mặt trở nên ủ rũ. Đợt buồn. Cũng chẳng hỏi han cách xưng hô lạ lẫm của tôi. Bình thường trở lại.

“Tôi đến đây chỉ để du lịch và tìm được cảm giác, đầu tuần tới, tôi phải nộp bài luận, đó là bài làm tốt nghiệp. Một đề tài nghe có vẻ thật khó khăn...”

Tôi thở dài, tiếng thở dài nghe thật náo nề. Và rồi...

“Thế thì hôm nay sẽ là ngày hẹn hò thứ hai của chúng ta, ngay tại phòng này. Chúng ta phải tiết kiệm thời gian di chuyển, hi hi, đợi chút xíu nhé, tôi hủy lịch làm việc hôm nay.”

Nói rồi, cậu ấy mở điện thoại lên và gọi, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ trở lại.

“Tôi sẽ nấu mì nhé, còn em chiên trứng. Nhớ là đừng để cháy.”

Cậu ấy liền lấy túi xách đưa cho tôi, đúng là bên trong có mì gói, có trứng, có cả rau, dưa món... Chẳng biết từ đâu mà có được, tôi cũng chẳng buồn hỏi, cứ vậy thôi... Thật ra thì ở nhà tôi cũng có nấu ăn một chút, nhưng... mọi thứ do tôi nấu đều là do tôi tự làm theo ý thích, nên mùi vị và sắc thái có hơi đặc biệt, ăn cũng ngon, tạm ổn mà. Hôm nay tôi chỉ chiên trứng, đúng với công thức, tôi sẽ để cho nó cháy một tí xíu, tôi thích ăn như thế hơn. Sau khi chiên trứng xong, tôi bắt đầu xào rau, và xếp mọi thứ lên khay, chúng tôi đưa thức ăn lên bàn, rồi bưng ra ngoài, để cho gió ùa vào, không khí sẽ trở nên lạnh hơn, cảm giác ẩm cúng sẽ tăng hơn... Hi hi... Tất cả đều trở nên nhẹ nhàng, nhưng cũng để lại ấn tượng cho cả hai chúng tôi. Thật vui vẻ.

Vậy đấy, ngày hẹn hò thứ hai của chúng tôi diễn ra cứ như là một giấc mơ, khi tỉnh lại, tôi đã có mặt trên thành phố. Tiếp tục bận rộn, tiếp tục lo toan, tiếp tục gặp gỡ, tiếp xúc với nhiều bạn bè khác, không giống ở Sapa, tôi thường chỉ đi một mình. Bây giờ cái cảm giác một mình bước đi trên con đường cũng đã dần ăn sâu vào trong sâu thẳm của tôi. Khi đi bên Khánh Mộc, tôi chợt thấy lạ lẫm, tôi vẫn chẳng nói gì cho cậu ấy từ ngày tôi ở Sapa về. Có vẻ như cậu ấy cũng biết được một chút sự việc lạ trong tôi, nhưng cậu ấy không hỏi, chỉ đợi để tôi tự nguyện chạy đến và chia sẻ cùng. Lần nào cũng thế...

8. Chương 8: Chương 08

Tôi trở nên hận và ghét bản thân mình hơn bao giờ hết. Mặc cho đó là tình yêu tôi được đáp trả, không phải lo toan, chẳng muộn phiền gì. Thế nên, cứ mỗi lần suy nghĩ, mỗi lần nằm một mình, tôi chợt thấy tôi đáng ghê tởm. Tôi, quả thực, tôi chẳng thể nào chấp nhận được. Tôi không tin cái tình yêu tôi đang có. Phải chăng, chỉ vì tôi đang ngộ nhận, đó chẳng phải là yêu. Tôi chỉ đang đam mê cái thú vui, cái vẻ đẹp bên ngoài. Tôi tự nhốt mình trong phòng. Tự làm ọi chuyện trở nên thật phức tạp. Tôi không liên lạc với ai nữa. Tôi rời đi một nơi mà chẳng ai biết tôi. Như thế tâm hồn tôi mới có thể lắng đọng và thanh thản.

Tôi buông mình cho số phận, buông mọi sự cho những người xung quanh. Tôi rất chân thành xin lỗi ba mẹ tôi, người đã cho tôi sinh mạng. Và càng xin lỗi Chúa Trời, người đã cho tôi được sống. Dẫu biết rằng không nên làm thế. Nhưng... bản thân tôi tự không cho phép rằng tôi yêu như vậy. Nếu như biết không ai có quyền khinh bỉ những người bị đồng tính. Thì chính tôi cho rằng, tôi có quyền đáng tự khinh bỉ mình.

Tôi vẫn còn loang thoảng nghe được người xung quanh gọi tôi. Họ yêu tôi thật nhiều. Thế nhưng... tôi đã phản bội họ không hề thương tiếc chỉ vì nghĩ riêng ỉn. Tôi không chấp nhận mình bị đồng tính. Thì họ cũng không thể nào chấp nhận được, một người mà họ yêu thương, lo lắng lại tự kết liễu mạng sống chỉ vì một người. Tôi chẳng được, và sẽ không bao giờ được vĩ đại như Chúa Giêsu Kitô, Người đã hi sinh tính mạng vì dân của Người. Không oán hờn, không ghen ghét. Tình yêu của Người bao la thẳm sâu mà không có cái gì có thể đong đầy được. Người chính vì yêu người. Còn tôi, thực ra tôi vẫn là người yêu bản thân mình hơn cả. Tôi không chấp nhận được sẽ có người phỉ báng, cười nhạo tôi.

Tôi mơ hồ và chợt đến những ngày hẹn hò đầu tiên... những lần gặp đầu tiên, trong nắng sớm ban mai khó tả...

Tôi trở nên mất hẳn suy nghĩ.

Thế nhưng, tôi vẫn nghe được mọi người xung quanh nói chuyện với nhau.

Họ đang cười. Có vẻ như họ không cho phép bản thân họ trở nên yếu đuối. Bởi họ không hề hay biết lí do tại sao tôi lại ra đi, chắc là họ chưa tìm thấy bức thư mà tôi viết để lại. Tôi kẹp nó trong quyển sách mà tôi ưa thích ấy. Lấy ra xem đi, rồi họ có thể trách mắng, và không thương tiếc cái đứa như tôi nữa.

Khi chết, người ta sẽ được gặp Chúa Trời, để cho Người phán xét những việc đã làm trên thế gian của ta. Tôi chưa gặp được Người, thế nên tôi nghĩ rằng mình chưa chết. Tôi vẫn còn chưa dứt duyên trần sao? Tại sao tôi vẫn chưa bị mất ý thức khi thân thể tôi hoàn toàn mất tự do thế này nhỉ. Tôi vẫn cảm thấy đau, nỗi đau ở lồng ngực không kể xiết. Tôi chẳng hề thanh thản hơn khi tôi tự tìm đến cái chết bằng cách nhảy xuống sông thế này. Tôi sợ nhất là nước. Chính vì thế, tôi mới không thể cưỡng lại được nó. Tự nhiên, có một giọng nói rất lạ:

“Song Song à! Dẫu chẳng biết tại sao cậu lại tự vẫn, nhưng tôi chắc chắn chẳng hề hối hận khi đã yêu cậu.”

Tôi chưa kịp nhận ra người đó là ai, thì chẳng còn nghe thấy gì nữa. Hoá ra, người yêu tôi chẳng phải chỉ có một người. Hầu hết tất cả đều yêu thương tôi. Thế nhưng, tôi đã phản bội họ chỉ vì nghĩ riêng mình. Tôi xấu hổ quá. Ngày ngày, tôi vẫn nghe thấy tiếng ba mẹ bên tai, họ chưa hề phản nản rằng có một đứa con gái như tôi, họ không nói về cái chết của tôi, họ chỉ luôn nói về tương lai, nơi hạnh phúc bao la đến khi tôi tỉnh dậy sẽ có. Họ rất bận rộn, hầu hết, chúng tôi ít khi gặp mặt nhau. Một tuần chỉ vào thứ bảy và chủ nhật. Nhưng dạo gần đây, họ thường xuyên nói chuyện với tôi quá. Tôi vui.

“Xin lỗi nhé Song Song, tôi biết cậu có chuyện gì đó không ổn, nhưng tôi lại chẳng hề hỏi han. Nhẽ ra, tôi nên chủ động thay vì đợi cậu đến nói chuyện với tôi như mọi lần. Cậu hãy cố gắng thích sống nhé, có như vậy thì ý thức mới trở nên mạnh mẽ. Lá thư cậu để lại, mọi người đều đã đọc rồi. Không ai trách cậu cả đâu...”

Thì ra là ai cũng biết. Tôi càng tự trách bản thân mình hơn. Tôi đâu thể dễ dàng đánh gục bản thân mình chỉ vì gặp một chuyện không như ý muốn. Thường ngày tôi là một con người vô cùng mạnh mẽ mà. Tôi không muốn tỉnh dậy. Cứ nằm yên thế này, tôi không phải đối diện trực tiếp với mọi người. Như thế là ổn rồi...

“Cậu không muốn tỉnh đúng không? Không muốn thì cứ nằm yên ở đó mà suy nghĩ đi, đến khi nghĩ kĩ rồi tỉnh lại nhé!”

Tôi không ngờ rằng tôi lại có một đứa bạn hiểu rõ mình đến thế, không hổ danh là Khánh Mộc, bác sĩ tâm lí có khác. Chắc cậu buồn lắm nhỉ, vì có một đứa bạn ngu ngốc như tôi. Nhớ giữ gìn sức khoẻ đấy, đừng có mà dại dột như tôi. Tôi không mạnh mẽ như cậu nghĩ đâu, tôi rất là yếu đuối, thế nên mới tìm đến cái chết để không phải đối mặt với thực tại. Tôi không có lí trí để chiến đấu với bản thân mình. Xin lỗi vì để cho cậu là bạn thân của tôi. Tôi không muốn cậu buồn phiền hay đau lòng vì tôi đâu. Cố lên nhé. Tôi sẽ suy nghĩ kĩ.

“Như một chú hổ con, lao ra khu rừng già. Chỉ vì ghét bản thân mình là hổ. Chú không hề phải lo sợ ai, bởi chú là con của chúa tể sơn lâm, mai kia, chú cũng sẽ là chúa tể sơn lâm, người người phải khiếp sợ. Chú muốn được thân thiện với ai đó. Ngồi nói chuyện tâm sự với họ. Ngồi bàn ăn ăn chung một thứ. Bố của chú không cho phép chú được như vậy, ông nói chú là một con người nhu nhược. Không đáng được là dòng dõi oai nghiêm của loài hổ. Bởi vì sự nhút nhát như chú, mà dòng dõi này bị giảm sự kính sợ đi một chút. Ai ai cũng phải tự hào vì thuộc dòng dõi này. Trời không sợ đất cũng không sợ. Mọi loài phải phục tùng. Đi đến đâu là có kẻ khiếp sợ đến đó. Danh tiếng lẫy lừng.”

“Đó là câu chuyện kể về một chú hổ con không chấp nhận thực tại đó Song Song, cậu có phải là hổ con không? Hay, cậu giống nó rồi nhỉ.. Không sao, dù gì thì cậu vẫn mãi là bạn tốt của tớ đấy. Cố gắng lên nhé! À! Luận văn của cậu làm hay lắm. Cô giáo khen rất nhiều, nói rằng cậu viết rất chân thật, rất cảm động, và hơn hết nếu người đồng tính nào mà đọc được, chắc chắn họ rất vui. Cậu được xếp tốt nghiệp loại giỏi đấy. Khi nào tỉnh dậy thì nhớ ra trường heng.”

Chẳng thích cậu như vậy đâu, bình thường cậu đối xử tệ với tớ lắm mà, sao hôm nay lại có nhiều câu hay và triết lí đến thế. Cảm ơn cậu đến báo tin vui nhé! Câu chuyện của cậu làm tui suy nghĩ nhiều đấy. Tôi không phải hổ con, tôi không tốt bụng được như nó, muốn mọi thứ vạn vật chung sống trong hoà bình, tôi không vĩ đại như nó, tôi chỉ vì chính bản thân của mình mà thôi. Đừng có lúc nào cũng đánh giá tôi quá

cao. Tôi rất rất là bình thường thôi. Không đáng như mọi người suy nghĩ về tôi đâu. Dẫu sao cũng cảm ơn cậu thật là nhiều.

Mà sao hôm nay mọi người tới đông dữ vậy, tôi chưa chết mà, tôi nghĩ thế, tôi nghĩ rằng tôi chưa chết đâu. Mà chắc là vậy đấy. Hi.

“Tôi nghĩ chúng ta nên ra ngoài để nói chuyện, bởi tôi cho rằng bệnh nhân vẫn còn ý thức, nên có thể nghe thấy tất cả những gì chúng ta nói với nhau.”

“Vậy chúng ta ra ngoài cửa nói chuyện..”

Tôi không còn nghe rõ họ nói chuyện gì nữa. Thấp thoáng...

“Nếu như đồng ý làm phẫu thuật, thì ông bà hãy kí vào tờ giấy này, cho dù có xảy ra bất kì tình huống xấu nào, thì ông bà cũng phải chấp nhận.”

“Nó sẽ tỉnh lại chứ?”

“Tôi không dám chắc. Nhưng nếu tỉnh lại, thì cô bé sẽ mất đi một phần trí nhớ. Cũng có thể sẽ quên bạn bè, người thân, nhưng mà không sao, nếu tỉnh lại coi như là phẫu thuật đã thành công?”

“Em à! Anh nghĩ rằng mình nên đánh thức nó tỉnh dậy, nó nằm đây quá lâu rồi, cũng đã gần một năm trời. Nếu nó có quên chúng ta, thì... chúng ta hãy bắt đầu trở lại thuở ban đầu, dạy dỗ lại nó.”

Chẳng nghe thấy điều gì nữa, có lẽ mẹ sẽ đồng ý với ý kiến của bố. Bố mẹ thường nghe lời nhau mà. Bố mẹ chắc là sẽ không thể tưởng tượng được nó có thể nghe thấy tất cả những gì họ nói nhỉ. Nó sẽ không quên ai hết đâu, ngay cả người đó... Bây giờ, nó sẽ cố gắng tỉnh, nó phải mạnh mẽ hơn vì những người yêu thương nó...

...

“Sao rồi bác sĩ, con tôi sao rồi?”

“Phẫu thuật thành công, chỉ cần chờ ý thức nữa thôi. Dù sao thì ông bà cũng nên chuẩn bị tâm lí...”

...

“Này con, tỉnh lại đi chứ, thời gian của con nằm ở đây hết rồi, con nên trở về với thế giới hiện tại này để sống sao cho hết mình.”

“Từ từ thôi anh, nói nhiều quá con nó không tỉnh dậy thì sao? Bạn bè của nó đang ở đây hết kia kìa.”

“Kệ chứ! Tôi phải đánh thức nó, tôi chỉ cho nó có một năm trời suy nghĩ thôi, sao mà nó nằm lâu thế, hi vọng rằng nó đã suy nghĩ thật chín chắn.”

“Anh nghĩ rằng con bé vẫn có thể nghĩ được trong lúc hôn mê sao?”

“Đương nhiên rồi! Anh tin thế mà... Em đi ăn gì đi, cũng đã không ăn uống tử tế lâu rồi.”

“Vậy thì chúng ta cùng đi...”

“Được!”

....

“Bố mẹ của Song Song hạnh phúc ghê, ước gì bố mẹ của mình cũng như thế.”

“Bây đặt, có gì đâu, mà công nhận cậu ấy hạnh phúc vì có được hai bác đó làm bố mẹ... hi hi”

“Tiểu Song! Tổ là Khánh Mộc đấy nhé! Nhớ cái tên này đấy, đừng có khi tỉnh lại thì hỏi Khánh Mộc là ai nghe chưa.”

“Khánh Mộc, cậu bị sao vậy, sợ đứa bạn thân không nhớ nổi mình là ai sao? Hay không tự tin vào chính mình, ăn ở làm sao để cho người ta không thêm nhớ... ha ha ha ha”

“Đợi đi, con Huyền kia, xem nó nhớ đứa nào, quên đứa nào nhá...”

“Ê!!! Tay của Song Song nhúc nhích kìa! Mau gọi bác sĩ và bố mẹ của cậu ấy...”

...

“Bác sĩ, con tôi thế nào?”

Một khoảng lặng đủ lâu, đủ để làm ọi người ở đó trở nên lo lắng...

“Thật ra, các vị nên chuẩn bị tâm lí. Có lẽ bệnh nhân chưa muốn tỉnh lại...”

Những gì tôi suy nghĩ, hẳn là điên rồ. Tôi chẳng muốn thức dậy, tuy vẫn biết có bao nhiêu người ở bên cạnh quan tâm. Tôi chưa thực sự chấp nhận sự thật về con người của mình... Xin lỗi...

“Cậu đừng tự ý xin lỗi mọi người. Không ai chấp nhận đâu... Tôi có thể biết cậu đang nghĩ gì. Tiểu Song ngốc ạ...”

Nó biết những gì tôi đang nghĩ ư? Khánh Mộc, cậu là bác sĩ tâm lí hay là người chuyên gia đọc trộm suy nghĩ của người khác thế. Cậu làm như thế là không tôn trọng tôi rồi đấy. Cậu coi mình là người hiểu rõ tôi nhất ư? Không phải vậy đâu nhé.

Nhẹ nhàng hơn, giọng nói giờ đây không còn mạnh mẽ như trước...

“Nếu tình yêu là sự ích kỉ, thì chắc là tôi ích kỉ nhất rồi, khi chỉ biết quan tâm đến mình. Cái gì làm mình hạnh phúc thì sẽ luôn luôn cầu mong và chờ đợi. Tôi ích kỉ quá. Không nghĩ đến em, mà chỉ nghĩ đến bản thân...”

Là Khả Du, không phải Khánh Mộc... Nhớ cái giọng nói này quá, tôi thèm được nhìn lại cái khuôn mặt ấy. Du ơi! Tôi không dám, tôi không thừa nhận mình bị đồng tính. Tôi mới là người ích kỉ, tôi xin lỗi nhé. Tôi... thật tệ hại phải không? Tôi chỉ biết trốn tránh, không đối diện với sự thật. Cậu, sao cậu có thể mạnh mẽ đến thế? Tôi thực sự không còn mặt mũi nào để nhìn cậu nữa. Cậu à... Cậu hãy cố gắng yêu một đứa con trai nhé. Đừng yêu con gái nữa. Thế giới của những người đồng tính chắc là cậu chẳng hiểu nhiều, tôi cũng vậy. Chính vì thế mà tôi cảm thấy thật ghê tởm với chính bản thân mình. Cậu là một người yêu hết mình, mà không hề suy nghĩ đến người xung quanh nghĩ gì, coi cậu ra gì. Cậu chỉ biết đem tình yêu ra và cho đi... Tôi yêu cậu nhiều lắm. Nhưng... tôi chưa yêu được như cậu đã yêu. Tình yêu là gì? Là thứ gì mà để cho con người ta khi yêu cũng cảm thấy đau khổ mặc dù mình cũng được yêu. Tôi không muốn nghe nữa, không muốn nghe những người xung quanh nói gì nữa. Tôi muốn lao ra khỏi thân xác mình. Và bay đi một chốn khác, một chốn mà tôi không phải là người đồng tính...

9. Chương 9: Chương 09

Kết...

Một người thanh niên bước ra khỏi xe, vội chạy đến bên người thiếu nữ đang nằm sấp trên vệ đường...

“Cô có sao không?”

Người thiếu nữ ngẩng mặt lên...

“Tiểu Song! Là em hả?”

Người thanh niên này biết cô là ai ư? Cô là ai?

“X...in.. l...ỗ...i... Tôi... không... ph...ải... Tiểu... S...ong”

“Tiểu Song, là em mà... em không còn nhận ra anh nữa ư?”

“Tôi là ai? Tôi không biết, tôi không biết...tôi... Tôi chỉ nhớ mình là một người đồng tính, tôi... từng thích con gái...”

Cô gái hét thất thanh lên, khiến mọi người đi đều chú ý tới cô và anh... cô gái mất hết bình tĩnh, có vẻ như trước kia có đã gặp chuyện gì thật kinh khủng.

“Xin lỗi, tôi xin lỗi, để tôi đưa cô vào xe..”

Vội về mặt sầu thảm, anh dìu cô lên xe của mình. Sợ rằng anh nói thêm điều gì nữa thì cô gái sẽ vụt mất khỏi nơi anh. Anh chỉ cần có cô ở bên cạnh. Đã một năm nay, anh đã rất đau khổ vì cô bị hôn mê, anh không hiểu tại sao cô có thể tỉnh lại, và chạy ra chốn này, anh chỉ mới vừa gặp cô ngày hôm qua khi cô vẫn nằm tĩnh lặng trên giường. Có thể cô bị triệu chứng mất trí nhớ tạm thời như bác sĩ đã nói...

“Tôi... nhà của tôi ở đâu? Tôi không có nhà..”

“Anh sẽ để em ở lại nhà của anh, rồi sẽ giúp em từ từ nhớ lại... Chúng ta đã từng rất yêu nhau, anh... không biết em thế nào, nhưng... anh đã rất yêu em, anh nhớ em...”

Giọng nói nghẹn ngào, anh không nói thêm được điều gì nữa. Anh càng đau khổ, anh cảm thấy mình bất lực vì chẳng giúp gì được cho cô. Bố mẹ cô là ai? Anh không rõ. Nhà cô như thế nào? Anh cũng chẳng hay. Thế mà anh gọi là yêu cô ư? Anh vô tâm quá.

Cô gái chẳng nói năng gì nữa... hai hàng nước mắt cứ đầm đìa tuôn ra, như thể đã lâu lắm rồi, cô chưa được khóc, và giờ rất muốn khóc. Cô không biết mình là ai... Cô chỉ có suy nghĩ trong đầu, rằng cô là một người bị đồng tính. Cô không chấp nhận sự thật.

Tiết trời lại bắt đầu se lạnh, mùa đông đã trở lại... và lạnh lẽo hơn mùa đông trước. Sự tĩnh lặng cũng dần tăng cao, suốt một tuần, từ khi về nhà anh, cô không nói năng gì nữa, chỉ biết tự nhốt mình ở trong phòng. Cô không muốn nhớ lại quá khứ... Và rồi, như một phép màu...

“Anh... anh làm nghề gì thế?”

Trong lòng cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết. Anh vội vã trả lời, như thể nếu anh không nói thì cô sẽ chẳng nói lại nữa.

“Trước đây, anh là một diễn viên. Còn bây giờ, anh thường xuyên ở nhà... hi hi..”

“Sao thế? Anh hết fan hâm mộ rồi hả?”

“Ừ! Bây giờ anh chỉ còn fan mê tranh thôi, anh chuyển qua vẽ tranh rồi, thỉnh thoảng anh có viết một vài bài nhạc.”

“Vậy ư? Anh vẽ gì thế?”

“Em muốn xem không, anh đưa em đi xem nha.”

Nói rồi, anh dắt cô vào phòng tranh của mình. Cô không thể ngờ rằng bên trong cái phòng tranh ấy lại có rất nhiều người liên quan tới cô, cô có rất nhiều ở đó. Các bức tranh của anh cứ như là những câu chuyện, tiếp nối nhau... từ từ... bức tranh cuối cùng của anh có thể truyền đạt cho tất cả mọi người nhận thấy sự đau khổ tột cùng của người con trai ấy. Và người thiếu nữ thì chẳng biết gì, vẫn chỉ yên lặng, nằm đó.

“Sao... sao nhiều người giống tôi quá?”

“Đúng thế, tất cả là em... Anh còn một bức nữa, bức này mới xong thôi, từ chiều hôm qua.”

Cô chưa khỏi bàng hoàng, anh đã đưa bức tranh ấy, đặt vào tay của cô.

“Cảnh này...”

“Đúng thế, đó là ngày chúng ta gặp lại nhau... anh rất hạnh phúc. Nên cái này anh sẽ giữ lại mà không bán.”

“Anh sẽ bán chúng ư? Tất cả?”

“Thứ năm tới này, anh có buổi triển lãm tranh. Có thể sẽ bán hết. Bởi vì, anh không cần chúng nữa. Thôi, em đi ngủ đi. Khuya rồi.”

“Chúng hết giá trị đối với anh rồi sao? Tại sao lại không cần?”- Cô như tức giận, nói với một giọng rất to...

“Không phải, tất cả đều rất quý đối với anh, nhưng... khi có em thì anh không cần chúng nữa.”

Nói rồi, anh lặng lẽ bỏ đi. Để cô ở lại đó một mình suy nghĩ.

Anh cảm thấy cuộc nói chuyện ngày hôm nay cứ như là một kì tích vậy, anh không muốn nó trở thành thăm hoa nên đã tự động ra đi trước. Anh biết cô giờ đây rất xúc động. Nên, anh nghĩ ngày ngày, chỉ cần từ từ, từ từ một ít một, nói chuyện với nhau, là anh cũng đủ mãn nguyện.

Cốc... cốc...

Anh hé mở cửa..

“Ngày mai tôi có thể vẽ tranh không?”

Anh cười tươi:

“Được chứ, em cứ dùng phòng vẽ tự nhiên, ngày mai anh đến để xem trước toà nhà triển lãm.”

Cửa từ từ đóng lại. Anh trở nên vui mừng lạ kì. Cô đang dần dần trở lại.

Vẻ mặt của anh mệt mỏi. Anh lặng lẽ nằm xuống ghế sofa.

“Anh sao thế?”

Khuôn mặt bình thường trở lại.

“Không sao, chỉ cảm thấy hơi mệt.... Buổi triển lãm bị hoãn lại, khoảng một tháng.”

“Anh buồn sao?”

“Một chút, và...”

“Này...”

Anh cảm thấy rất mệt, có lẽ, vì đi mưa về nhà, anh muốn mau chóng được nhìn thấy khuôn mặt của cô. Chính anh đã tự động tạm hoãn buổi triển lãm. Anh chưa muốn... Tự nhiên, anh có cảm giác khi buổi triển lãm kết thúc, cô cũng sẽ ra đi. Anh rất lo.

“Ăn cháo đi, sẽ hạ sốt ngay thôi.”

“Cảm ơn em.”

“Không cần đâu, tôi ở nhà anh mà không làm gì cũng thấy ngại lắm. Đợi khi nào tôi nhớ ra mọi chuyện, tôi sẽ trở về nhà của mình.”

“Em không còn nhớ điều gì sao?”

...

“Thật ra, tôi còn nhớ một chuyện duy nhất. Đó là tôi bị đồng tính. Trước kia, vì thích một cô gái... tôi... tôi không chấp nhận mình như thế, nên... nói ra thật xấu hổ, tôi.... Tôi đã tự tìm đến cái chết.”

Anh không hiểu những chuyện cô vừa nói. Sau khi thích anh, cô còn thích một cô gái sâu đậm nữa ư? Còn hơn là thích anh. Hoá ra cô tự kết liễu cuộc đời mình vì cô gái đó. Anh... trông anh lại càng thảm thiết hơn.

“Xin lỗi, nhỡ ra tôi không nên kể cho anh. Nhưng, tự nhiên... tôi lại nói ra. Anh có quen tôi sao. Anh có biết bố mẹ tôi là ai không?”

“Anh... thực ra anh chưa bao giờ nói chuyện với bố mẹ của em cả.”

Anh quay mặt đi, giấu sự đau khổ của mình ở bên kia, anh không muốn cho cô nhìn thấy cái vẻ mặt này. Cô sẽ càng tự chán ghét bản thân mình hơn. Như thế, anh lại càng đau. Tim của anh luôn nhói mỗi khi cô có sự việc gì. Cô đau lòng, anh còn đau lòng hơn cô. Anh yêu cô hơn cả chính bản thân của mình. Nhưng... anh không biết tình cảm thật của cô ra sao. Bây giờ anh đã biết nguyên nhân mà cô muốn chết đi. Anh quyết tâm làm lại từ đầu, để... có thể khiến cô yêu anh nhiều hơn lúc trước, yêu anh hơn người con gái kia. Người đã làm cho cô bị tổn thương.

“À! Tôi, đã vẽ xong bức tranh ấy. Anh có muốn xem chút không, tiện thể góp cho tôi ý kiến nhé.”

Chỉ vài phút sau, bức tranh đã hiện diện trong canh phòng. Cô cảm thấy rất thích thú vì những gì mình làm được. Anh lại càng không thể ngờ, tình tiết trong bức tranh ấy lại quen thuộc đến thế. Cứ như mọi sự việc anh đã từng trải qua. Mặc dù, đó chỉ là hình ảnh của một cô gái, đang ngồi trên phiến đá. Tóc xoã xuống bờ vai, xa xa, có một cô gái khác đang đứng nhìn. Họ chẳng hề thấy nhau... Cứ như là một sự tương giao của duyên nợ kiếp trước vậy. Anh... không thể kiềm chế được. Anh không muốn rơi lệ trước mặt cô. Anh là đảng nam nhi mà.

“Thôi, hôm nay đủ rồi, tới đây thôi nhé. Anh hơi mệt.”

“Ngày nào anh cũng nói đủ rồi là sao?”

“... Vì... anh... cảm thấy nên từ từ để lấy lại trí nhớ cho em, hơn nữa... cảm xúc của anh không cho phép anh thực hiện quá nhiều điều một ngày... xin lỗi...”

“Không sao, vậy thì tôi ra ngoài trước... anh ngủ ngon nhé, có gì thì gọi cho tôi. Anh vẫn còn đang sốt...”

Thời gian tiếp tục trôi một cách lặng lẽ, thoáng thoáng hiện lên một chút gì đó thật buồn bã, nhưng... cũng không sao, bởi... hai người yêu nhau đang được ở bên cạnh nhau. Như thế là quá đủ rồi.

Người nào người nấy đều tự tìm trong suy nghĩ riêng, rồi tự chìm đắm vào trong cái suy nghĩ ấy. Âm thầm, chết dần chết mòn. Không ai có thể biết được tình cảm của người này đối với người kia, chỉ có Chúa Trời là biết. Người biết trước tương lai của họ. Người đã dự liệu cho họ, mọi sự.

10. Chương 10

“Anh hết sốt chưa? Sao lại ra ngoài đây nằm thế?”

“Không sao đâu, cảm ơn. Tí nữa anh đi ra ngoài có chút việc, em ở nhà một mình cẩn thận nhé.”

Từ khi cô sống ở nhà anh, anh rất ít khi bước chân ra ngoài đường, trừ có một số việc thật là gấp. Hôm nay, anh chẳng có việc gì cả, anh lại muốn ra ngoài. Đến một nơi vắng vẻ, yên tĩnh và ngồi đó suy nghĩ, chỉ vậy thôi.

“Bao giờ anh về?”

“Không biết nữa, có thể là hơi trễ. Em nhớ ăn uống đầy đủ nhé. Chắc là ăn tối xong anh mới về, nên em cứ ăn trước đi.”

Chẳng đợi cô hỏi thêm điều gì nữa, anh liền bước thật nhanh. Bởi, nếu không đi luôn, anh sợ rằng mình sẽ không thể bước đi được nữa. Trái tim của anh sẽ níu kéo lại, không để cho anh làm theo ý của lí trí nữa.

....

12 đêm...

Anh ra về trong bộ dạng say khướt, đã lâu anh chưa uống thật nhiều. Anh muốn say, để không phải suy nghĩ chuyện gì nữa.

“Anh sao thế? Sao lại uống nhiều vậy?”

“Anh ấy không sao đâu, chỉ là bạn bè lâu ngày không gặp nên uống một chút. Hi hi... đêm nay tôi ở lại, cô về trước đi, có gì tôi nói lại cho.”

“Tôi... tôi...”

“Cô ấy không phải người làm đâu, cô ấy sống ở đây... em về đi Mạn Mạn...”

“Cô ấy là ai? Sao lại sống chung với anh?”

“Em biết nhiều thế để làm gì? Đó không phải chuyện của em”

...

Anh không để ý rằng, trong lúc đó. Cô đã âm thầm bước về phòng mình, với hai hàng mi rưng rưng...

Sau khi để cho Mạn Mạn trở về. Anh loạng quạng trở về phòng của mình, anh chẳng nghĩ ngợi điều gì nữa, anh rất muốn ngủ. Chỉ thế thôi.

...

Ánh nắng sáng sớm đã chan hoà khắp căn phòng, không khí bắt đầu trở nên ấm áp hơn. Mọi chuyện đã trở về vị trí cũ. Anh tiếp tục ngồi trong phòng tranh, chẳng biết tại sao, hai giờ sáng nay anh đã thức dậy. Rượu, sao tác dụng của nó ít đến thế nhỉ, chỉ có thể làm cho con người ta say trong chốc lát. Mà không thể để cho họ sống trong sự hăng hái của rượu luôn. Anh chẳng biết hôm qua tại sao anh lại về được nhà. Và chuyện gì đã xảy ra sau đó. Anh chẳng còn nhớ điều gì nữa.

“Anh hết say chưa? Sao hôm qua anh uống nhiều thế?”

“Cảm ơn, chỉ là lâu ngày không gặp lại bạn cũ, những người từng diễn chung với nhau ấy mà...”

“Cả Mạn Mạn gì đó nữa hả?”

“Em biết Mạn Mạn sao? Cô ấy từng là người đóng cặp với anh trong bộ phim “Em sẽ trở về” đó, em xem chưa? Hi hi”

“Hôm qua, cô ấy đưa anh về...”

“Vậy ư? Sao anh chẳng còn nhớ gì nữa nhỉ.”

“Cô ấy tưởng em là người làm ở đây...”

“Tưởng gì kì cục thế, vậy anh có nói gì không?”

“Em không biết, lúc đó em đi về phòng.”

“Chắc là anh sẽ không bao giờ uống say nữa...”

“Tại sao vậy?”

“Anh chỉ sợ, chỉ sợ mình không kiềm chế nổi thôi... Anh sợ em lo lắng. Nói chung là sẽ không uống nữa.”

“Anh cứ uống thoải mái đi, đừng để ý đến em. Chỉ là, nếu anh có muốn dắt cô gái nào về ở qua đêm thì nhớ nói trước, em sẽ không làm phiền anh như hôm qua nữa.”

“Dắt ai về nhà cơ, từ trước đến giờ, chưa có cô gái nào vào nhà của anh đâu... em là người đầu tiên đó. Nên, em đừng suy nghĩ như thế. Anh sẽ không uống rượu nhiều nữa đâu.”

Anh chẳng hiểu tại sao cô lại nói những lời đó với anh. Trông cô rất buồn. Nhưng... anh lại rất vui, cô đang quan tâm đến anh.

“Tối nay, anh đưa em ra ngoài nhé!”

“Không đâu, em không thích gặp nhiều người.”

“Chúng ta đi Vũng Tàu ngắm bình minh. Không có nhiều người đâu.”

Cô nhìn anh, rồi chẳng nói gì nữa. Cô lặng lẽ đi về phòng. Còn anh thì tự hiểu rằng cô đã đồng ý. Nên vào nhà thu dọn một chút hành lí, một chút đồ ăn.

“Em chuẩn bị đi, sáu giờ chúng ta xuất phát. Em muốn đi xe gì?”

“Đi thật ư?”

“Đương nhiên, anh chuẩn bị hết rồi. Đi thôi, đi xe máy nhé, lạnh lắm đấy.”

Thế là hai người bắt đầu chuyển đi. Mặc dù anh không thích đi xe máy, nhưng... đi như thế, anh và cô sẽ gần nhau hơn.

“Em đừng ngủ gật nhé! Rớt xuống đường đó. Cho tay vào túi áo của anh đi, khi nào rớt là anh biết, như thế sẽ dừng lại để mà nhặt em lên nữa chứ.”

Cô ngần ngại, anh chạy xe nhanh hơn... gió thổi mạnh bạo làm cho anh cũng cảm thấy lạnh. Biết thế thì anh dừng nghĩ ra cái trò này, làm khổ cô. Anh vội lấy tay của cô, nhét vào túi áo mình, anh cảm thấy yên tâm hơn.

“Nếu mệt, thì nhớ nói anh nhé, anh sẽ dừng lại, chúng ta sẽ ngồi nghỉ một xíu rồi đi tiếp.”

“Không sao đâu, lâu lắm rồi em không được thoải mái như thế. Và ra đường như vậy.”

“Đúng rồi, em nằm trên giường lâu quá, làm sao mà không nhớ cái cảm giác này cho nổi.”

Đến nơi, anh cảm thấy thật sung sướng, cứ như anh và cô lại tiếp tục hẹn hò với nhau.

“Giá như em quen anh trước cô gái đó nhỉ?”

Không phải rằng anh đã quen cô trước sao. Nhưng... anh không hiểu tại sao sau khi ở Sapa về cô lại tự vẫn nữa. Anh không hiểu. Nhưng không sao. Anh đang cố gắng làm cho cô yêu anh như trước. Tình yêu sét đánh giữa cô và anh.

Ánh nắng mặt trời đang phả xuống bờ biển. Làm ọi sự như được giao hoà với nhau. Ông mặt trời ấy, đã ôm gọn nàng biển vào trong lòng, từ từ thấm nhập vào bên trong... lặng lẽ. Thật là một cảnh giao tình ngây ngất mà.

“Chúng ta về thôi. Em... không muốn đi xe máy nữa.”

“Không sao, chúng ta đi taxi về. Anh sẽ gửi người ta đem xe vào thành phố.”

“Em muốn đi xe buýt, được không?”

“Anh sợ... sợ em không chịu nổi, xe buýt đông người lắm.”

“Không sao, có anh bên cạnh rồi mà.”

Anh cười, một nụ cười thoải mãn, cô cảm thấy thật an toàn khi ở cạnh anh. Cô không lo lắng gì cả. Thế nên, anh cũng không lo.

Cũng may vào sáng sớm, xe buýt không mấy đông người. Trên xe, chỉ lác đác vài người buồn, cộng thêm anh và cô. Anh thầm cảm ơn Chúa Trời. Rồi, từ lúc nào không hay, anh đã chìm dần vào giấc ngủ, chắc là anh mệt rồi, suốt ngày phải suy nghĩ. Còn cô, cô nhìn anh một cách chăm chú, cô cảm thấy anh rất quen, và... cô không hiểu tại sao, cô lại vô cùng an tâm khi đi bên cạnh anh, cô chẳng lo sợ điều gì. Nhưng... chính bởi vì như thế, bởi anh quá tốt với cô, nên cô cảm thấy mình không xứng với anh. Cô chẳng còn gì, và chẳng có gì cả. Anh lại quá cao vời, như ánh sao vào đêm khuya, chỉ có thể để ngắm, mà không bao giờ có thể chạm tay vào được.

Anh khẽ liu diu, đôi mắt từ từ mở ra... đầu của anh đang nằm trên vai của cô. Đầu của cô thì cũng đang dựa vào đầu của anh. Anh không dám nhúc nhích, sợ rằng cô sẽ tỉnh dậy. Xe buýt giờ đây đã khá đông, anh hi vọng... không ai nhận ra anh.

“Du kìa!!!”

“Á!!! Là anh ấy...”

“Anh ấy đang đi với ai vậy, trông họ tình tứ quá”

Anh vội dơ ngón tay lên miệng, nhằm nói cho họ rằng mình nên nhẹ nhàng, và đừng phẩn khích quá, cô gái này sẽ tỉnh lại ngay.

Cô cũng tỉnh, nhưng... không phải tiếng reo hò làm cho cô tỉnh, mà là những tiếng tách tách. Người ta đang chụp hình anh và cô.

Anh sợ cô không chịu nổi, liền tổ vẽ nắn nỉ fan của mình, nhưng họ cứ liên tục hỏi cô là ai. Anh đáp gọn một câu: “Người tôi yêu” rồi kéo tay cô, hai người cùng xuống xe buýt.

“Sao anh lại nói thế?”

“Nói gì?”

“Anh không sợ Mạn Mạn buồn sao?”

Anh chẳng hiểu tại sao cô lại hỏi anh như vậy, đã thế còn liên quan đến Mạn Mạn.

“Mạn Mạn buồn thì liên quan gì đến anh.”

“Cô ấy và anh yêu nhau...”

Anh lại trông ngạc nhiên hơn bao giờ hết.

“Cô ấy... anh không biết. Còn anh, anh chỉ yêu một mình em. Em không biết sao?”

Cô quay mặt đi, rồi chạy... cô sợ phải đối diện với anh ngay lúc này. Anh chạy theo cô, tìm cách nắm lấy bàn tay bé nhỏ ấy.

“Anh không biết phải nói sao cho em hiểu. Anh đang cố gắng từng ngày một, nên hằng ngày, anh chỉ làm từ từ, chút một. Có lẽ, hôm nay anh đã làm quá nhiều. Xin lỗi nhé, cho anh xin lỗi, hãy tha lỗi cho anh.”

“Anh... không có lỗi, đừng xin lỗi em. Em muốn về nhà. Em không muốn ở đây.”

Nhẽ ra đây sẽ là một ngày đáng nhớ, thế nhưng, nó lại trở nên khổ não thế này. Cô lại tức giận rồi, lần này, không biết bao giờ cô mới chịu nói chuyện lại. Anh không nên rủ cô đi xem bình minh, đi đến một nơi xa xôi lại đông người. Anh thật ngốc.

“Em cảm thấy rất ngại khi cứ phải ăn bám ở đây thế này. Anh hãy giúp em tìm lại bố mẹ mình đi. Họ sẽ lo cho em. Họ sẽ kể cho em nghe mọi chuyện về em...”

“Không sao. Anh đang giúp em tìm lại trí nhớ. Em hãy cố gắng lên...”

“Không... em chỉ còn nhớ duy nhất một điều rằng em bị đồng tính. Nếu như... em không còn cảm giác ấy, thì em sẽ không thể nhớ về mình là ai. Em sợ... em sợ... em sợ rằng mình sẽ yêu anh... em... em... xin... lỗi...”

“Anh yêu em, nên anh sẽ giúp em, anh cầu xin em, có thể yêu anh lần nữa không? Mặc dù anh không biết tại sao em lại tự vẫn... nhưng... chúng ta đã rất hạnh phúc khi ở Sapa mà. Em không nhớ sao. Cái ngày đầu tiên em gặp anh.... Em không nhớ gì sao. Anh thì luôn nhớ...”

Cô cảm thấy đau đầu, cô không muốn suy nghĩ gì nữa. Cô không muốn...

“Anh đừng nói nữa... em...”

Anh đỡ lấy cô, cô trở nên nhẹ quá, cô đã gầy đi nhiều. Đúng là anh không nên làm thế rồi. Tâm lý của cô chưa trở nên vững vàng. Anh gấp gáp quá. Cô sợ phải yêu anh, anh trở nên tồi tệ đến mức làm cho cô không dám yêu anh một lần nữa sao? Anh đáng ghét mà.

“Em không sao chứ? Anh xin lỗi nhé. Anh sẽ không nói lại chuyện từ nãy nữa. Em nghỉ ngơi đi. Anh ra ngoài đây.”

“Anh đừng uống rượu nhé!”

Anh chẳng nói gì. Sao cô biết anh sẽ uống rượu. Anh không ra đường, anh chỉ nhốt mình trong phòng. Đóng cửa lại. Và cứ uống. Uống để không còn nhớ chuyện gì.

“Mở cửa ra đi, Du à!... Anh đang làm gì trong đó vậy?”

“Anh không mở đâu... em đừng gọi...”

“Em muốn biết, anh mở ra đi... anh đừng uống rượu nữa, không tốt đâu.”

“Anh không muốn nhớ, anh không muốn...”

“Anh mở cửa ra, nếu không em sẽ bỏ đi, không bao giờ nhìn mặt anh nữa...”

Sao cô lại có thể nói những lời đó với anh nhỉ, anh đang rất đau rồi mà. Tại sao cô lại nhẫn tâm hành hạ anh đến mức đó...

“Tôi đã muốn làm như thế này với em lâu lắm rồi...”

Anh mở cửa, lao mình về phía cô. Nhắc bổng cô lên, anh khẽ chạm môi của mình vào môi cô, ầm áp lạ thường, không gian như thể dừng lại. Cô chẳng phản ứng lại. Cứ thình lảng, không lên tiếng. Cô làm như thể có nghĩa gì. Cô không phải ghét anh lắm sao.

“Em xin lỗi, xin lỗi đã làm cho anh đau khổ. Em...”

“Em đừng nói gì nữa.”

11. Chương 11: Chương 11

Anh chạy vào phòng, đóng cửa lại. Anh thấy mình ghê tởm đến mức không chịu nổi. Anh đã hôn cô. Sao cô không không chế lại, cô có thể tát vào mặt anh một cái. Anh trở nên sợ mình. Sợ mình sẽ làm gì cô. Anh khoá cửa, không ra ngoài nữa. Nếu gặp cô, anh không biết mình sẽ trở nên con người xấu xa đến mức nào. Cô là một con người trong trắng, anh không muốn nó bị vẩn đục vì anh.

“Em... Em xin lỗi, anh đừng như thế, anh hãy trở về là một con người như trước kia đi, đừng tự nhốt mình trong phòng nữa.”

“Đừng xin lỗi anh, anh mới là người có lỗi. Nhẽ ra anh không nên làm thế. Anh đã...”

“Anh không có lỗi. Anh đừng trở nên yếu đuối. Em đau lắm. Em đã... đã yêu anh rồi.”

Anh có nghe nhầm không?. Cô nói cô yêu anh. Cô có đang an ủi anh không?

“Nếu đó là để an ủi, xin em đừng như thế.”

“Không, em yêu anh, trước kia, em không muốn thừa nhận, em sợ,... nhưng... em không thể làm thế nữa. Anh đau khổ, em cũng cảm thấy mình đau. Em không muốn...”

Anh mở cửa ra, ánh mắt nhìn cô thật dịu dàng, anh ôm cô vào lòng. Anh rất muốn làm thế. Rất lâu...

“Anh sẽ giúp em tìm lại trí nhớ...”

“Em... không muốn nhớ lại mình là một con người đồng tính.”

“Em hãy đối diện với sự thật, đối diện, đừng trốn tránh. Em đã yêu anh, đúng không?”

Cô không nói gì. Chỉ nhìn anh, rồi cúi mặt xuống.

“Nếu đã yêu anh, em không phải là người đồng tính, chỉ qua lúc đó em ngộ nhận mà thôi. Em hãy tìm lại quá khứ của mình đi nhé.”

Cô cảm thấy an tâm, cô không lo lắng sợ hãi gì nữa. Cô khẽ gật đầu.

“Anh kể cho em nghe lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhau đi.”

“Được thôi, vào trong ngồi đi... Chắc đó là lần đầu em đến Sapa, lúc đó, bọn anh đang quay phim, vì nữ chính đột nhiên bị sốt, nhưng... đó là một buổi tối đẹp, hiếm khi bắt gặp, thế nên không thể trần chờ, đạo diễn đã nài nỉ anh đóng hộ nữ chính. Thế là...”

“Anh đóng vai nữ ư?”

“Anh được nhận đóng vai nam chính, nhưng... sau khi đóng nữ chính vào buổi tối hôm đó, đạo diễn bắt anh đóng luôn nữ chính. Ôi... lúc đó các fan của anh cũng hết sức ngạc nhiên, em biết buổi tối hôm đó em làm gì không?”

Cô lắc đầu, tỏ thái độ bắt anh kể tiếp...

“Em đã dùng luôn đôi giày của mình đang đi chơi vào nhân vật nam chính kia, trông hần ta lúc đó thật mắc cười. Đạo diễn thì tưởng đó là antifan, thế nên không làm rùm beng lên nữa. Lúc đó anh có chạy theo em, nhưng mới nói được một câu, em bỏ đi mất tiêu, đã thế còn đâm luôn một cái vào cằm, rõ đau.”

“Thế hả, mắc cười ghê. Tại sao lúc đó em lại làm thế nhỉ?”

“Không biết, đang tính hỏi em đây, mình làm mà đi hỏi người khác. Đúng là..”

...

“Em sao thế? Có bị gì không?”

“Đau quá, đầu em đau... như muốn nổ tung ra vậy... Làm sao đây..”

“Nhanh lên, anh trở em đi bệnh viện.”

...

“Bác sĩ, cô ấy bị sao thế?”

“Có phải trước đây, cô gái này từng bị chấn thương ở trên đầu không?”

“Dạ, cô ấy đã phẫu thuật, bác sĩ điều trị có nói cô ấy bị triệu chứng mất trí nhớ tạm thời. Có chuyển biến gì không ạ?”

“Có vẻ như có một cái gì đó, hoặc là ý chí của cô ấy chưa muốn hồi phục lại. Thế nên, cậu phải càng cố gắng nhiều hơn thế nữa nhé.”

Nghe xong câu trả lời của bác sĩ, anh cảm thấy có một chút gì đó làm mình sợ. Sợ rằng, cô chỉ là nhất thời, sợ rằng, cô sẽ tiếp tục đau khổ, tự dày vò mình. Anh phải làm sao đây?

Anh thầm nhủ, mình không được khuất phục. Anh phải kiên cường, có như thế, cô mới có thêm sức mạnh.

“Bác sĩ nói gì thế anh?”

“Không có gì đâu, chỉ là đang dần hồi phục thôi... mà... em có muốn nhớ lại những điều trước đây không? Nếu... nếu không... thì... không cần nhớ cũng được.”

“Thực ra, em không muốn nhớ lại. Nhưng nếu anh muốn, em sẽ cố gắng.”

“Chỉ cần em muốn thôi, đừng để ý đến anh.”

“Em muốn mình nhớ lại những chuyện liên quan đến anh.”

Nghe thật nhẹ nhõm. Ít ra cô còn muốn nhớ chuyện về anh. Nếu như, anh để cho cô nhớ lại những tháng ngày đau khổ kia, những tháng ngày cô sống trong sự dày vò vì bản thân mình bị les, thì anh sợ, bởi, anh không biết tình yêu anh giành cho cô có đánh bại được cái tình cảm của cô giành cho cô gái kia hay không. Đúng thật thì thế giới của những người đồng tính rất phức tạp, và... họ là người đau khổ hơn bao giờ hết. Đó là nếu như họ thực sự phải ở trong thế giới ấy. Còn đối với những người đua đòi, thì chắc là anh không cần nghĩ ngợi thêm điều gì. Bởi, giới trẻ bây giờ, có khá nhiều cặp đồng tính chỉ do bắt chước mà có. Họ không quan tâm đến cha mẹ, người thân, bất chấp tất cả để thỏa mãn thú vui của bản thân họ. Còn cô, cô là một con người đầy lòng trắc ẩn, cô luôn suy nghĩ và quan tâm đến người khác. Thế nên, cô đã suy nghĩ rằng cha mẹ cô sẽ xấu hổ khi có một đứa con như cô. Bận bè sẽ ra sao nếu cô là một con người như vậy. Cô không chấp nhận được những điều đó. Và cô ra đi, ra đi để ọi chuyện trở về vị trí vốn có của nó.

Ôi, người thiếu nữ ấy, trong sáng quá. Mái tóc xoá xuống bờ vai, hệt như bức tranh cô đã từng vẽ. Cô cảm thấy trái tim mình trở nên thao thức, rộn rã... cô cứ muốn nhìn mãi, ngắm mãi... cái vẻ đẹp ấy... rồi... cô chợt nhận ra... cô gái này sao giống Du lạ thường...

“Du à... Du...”

“Sao vậy, Tiểu Song, em làm sao thế?”

Anh hốt hải chạy vào phòng cô, nhìn thấy cô, mồ hôi đổ ra thật nhiều, anh nghẹn ngào... nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, như để tiếp thêm sức mạnh cho cô. Có lẽ, cô đã trải qua một cơn ác mộng. Ước gì, những gì cô đang trải lúc này, có thể chuyển qua cho anh. Tim anh quặn lại, rất đau...

“Nhắm mắt lại đi, Tiểu Song. Rồi từ từ... ngủ tiếp nhé.”

“Du à, em sợ lắm. Từ nãy, em có mơ một giấc mơ kì lạ, về cô gái đó... nhưng... nhưng sao, cô ấy lại giống anh đến vậy. Em xin lỗi.”

“Chỉ là giấc mơ thôi. Không sao đâu. Anh sẽ giúp em tìm lại kí ức, có như vậy thì em mới không bị ám ảnh những chuyện trước đây nữa.”

“Anh có tin em không?”

“Bất cứ điều gì... chỉ cần có em... anh tin tất cả, cho dù... cho dù dẫu như em nhớ lại, em... sự chọn lựa em thế nào, thì anh cũng sẽ luôn yêu em.”

“Cảm ơn anh, có anh, em không sợ gì nữa.”

Anh thực sự mơ hồ. Nếu như cô nhớ lại, nhớ lại tình cảm trước đây của cô, giữa anh và cô gái đó, cô sẽ chọn ai. Nhưng, dù gì đi nữa thì anh cũng sẽ giúp cô, anh không muốn trông thấy cô đau khổ thế này.

Ánh nắng nhạt nhòa bỗng làm ướt mặt đất... mọi sự trong nhà gần trở nên trong suốt, để lộ rõ mọi sự. Không gian trở nên màu sắc, bởi từ đâu, bỗng xuất hiện một hàng toàn là hoa ở phía đằng sau ghế sofa. Nào là hồng, cẩm chướng, và đẹp hơn hết là hoa hướng dương, đang cố vươn lên nhận lấy ánh nắng ban mai, giương mình để chạm vào sinh khí mãnh liệt của Mặt Trời.

“Hoa đẹp quá, anh trồng từ hồi nào thế?”

“Mới sáng nay thôi... Anh ra ngoài đường đi bộ, thấy người ta trồng nhiều hoa thế này lắm. Nghĩ rằng em sẽ thích nên anh mua đem về nhà trồng.”

“Cảm ơn anh nhé, em thích lắm. Anh... anh làm nhiều chuyện vì em...”

Trầm ngâm một hồi, cô nói tiếp:

“Hôm nay em sẽ nấu ăn cho anh nhé. Anh thích ăn món gì?”

“Vậy sao? Em có nấu được không? Bụng của anh yếu lắm. Ăn gì lạ là rất dễ bị đau bụng.”

“Được mà, em có cảm giác thế... hi hi”

Đi siêu thị về, cô bắt tay vào làm. Thật ra thì cô không nhớ rằng mình biết nấu những thứ gì, nên cô chỉ mua những thứ đơn giản. Cô mua rất nhiều mì. Cô làm mì Ý. Nhưng rồi cuối cùng,...

“Xin lỗi nhé, rốt cuộc cũng lại do anh làm cả.”

“Có sao đâu. Em tặng anh thứ khác đi.”

“Nói thử xem, em làm cái gì được nhỉ?”

“Anh rất thích tranh của em vẽ. Em vẽ tặng anh một bức đi.”

“Trời ạ! Anh là họa sĩ mà. Em đâu vẽ được bằng anh.”

“Sao không, em vẽ rất đẹp. Vẽ đi... Có vẽ không?”

Vừa nói, anh lấy tay chọc vào bụng của cô...

“Thôi mà,... em không chịu nổi đâu, vẽ thì vẽ, vẽ xấu thì đừng có chê đấy nha.”

“OK. Nếu đẹp thì anh sẽ đem đi triển lãm tranh luôn. Cuối tuần này...”

Cuối tuần này rồi ư? Tiếc quá. Mà sao bắt em vẽ nhanh dữ. Phải đợi khi nào em có cảm xúc đã chứ?”

“Em thì lúc nào mà cảm xúc chẳng dâng trào. Cần gì phải đợi...”

“Thật thế không?”

“Đúng mà. Nhớ đấy nhé.”

“Mì anh làm ngon quá. Em thích ăn lắm.”

“Hả! Mới làm mì cho em thôi mà em nói là thích anh lắm ư?”

“Không phải, em thích ăn, thích ăn mì ấy.”

“Xạo xạo vừa thôi cô nương. Cô nói thích tôi xong bây giờ giở chứng hả?”

“Chiều nay đi bệnh viện đi..”

“Em bị gì hả? Lại đau đầu nữa sao?”

“Không, đi khám tai cho anh ấy... ha ha ha”

“Này, cô dám đùa tôi đấy hả... Mà anh nói nè. Tí nữa anh phải đi ra ngoài gặp bạn rồi.”

“Gái hay trai?”

“Hỏi làm gì thế, đời nào anh ra ngoài đường chỉ để gặp con trai.”

“Nếu là trai thì cho em theo với. Còn gái thì mặc kệ anh.”

Nói xong, mặt cô xụ xuống, gợn lên nét hờn dỗi rõ rệt.

“Ghen hả, nhóc con. Nếu sợ thì đi theo không?”

“Không đi. Đi một mình đi. Em đi ngủ đây.”

Cô bỏ vào phòng, để anh ở lại đó ngẩn ngơ. Anh chẳng buồn tẹo nào. Anh càng hạnh phúc. Cô đang ghen vì anh. Sao mà anh muốn chọc cô nữa quá. Cho cô tức giận lên, rồi anh lại ngồi đó cười một mình.

10 đêm...

“Này! Anh không đi sao? Hay là về rồi?”

Anh mở mắt ra, mặt méo xệch.

“Em không quan tâm đến anh nữa à? Sao chẳng chịu chạy ra đòi đi theo mà nằm luôn ở trong phòng thế?”

“Ừ! Ai tội.”

“Vậy thì anh đi nhá. Anh hẹn 11 giờ cơ.”

“Sao mà hẹn muộn vậy? Anh hẹn với Mạn Mạn hả?”

“Ghe ta, biết luôn.”

“Hứ... đi đi..”

“Ừ! Đi chứ. Mau vào thay đồ đi, rồi đi luôn với anh, anh sợ em ở nhà một mình.”

“Đi hả?”

Anh đẩy cô vào phòng..

“Nhanh lên...”

“Xong rồi nè. Mới có một chút xú.”

“Ha há, điệu ta. Sao phải mặc thế này? Như bình thường thì cũng đâu làm sao.”

“Kệ. Vậy đi thay ra khỏi đi nữa.”

“Thôi thôi... em mặc gì mà chẳng đẹp. Anh sợ em không quen thôi. Mặc như thế này, rất dễ gây cho anh cảm xúc... thật là..”

Cô chẳng hiểu gì. Ngơ ngơ quay lưng tung nhìn anh.

Tiết trời buổi tối có khác, thật mát. Như thả hồn vào trong gió, cô cảm thấy dễ chịu, khoan khoái lạ thường.

“Anh đi lâu vậy, quên chỗ hẹn rồi sao?”

“Ừ! Đột nhiên quên mất. Giờ làm sao?”

“Thì về nhà chứ làm sao.”

“Sao em không bảo anh gọi điện thoại cho Mạn Mạn hỏi lại chỗ hẹn?”

“Thích gọi thì anh gọi, cần gì em phải bảo.”

“Đùa thôi, nhớ chứ sao không, nhưng mà anh không đến đó.”

“Trời. Vậy mà cũng bảo em đi theo.”

“Thì tại em đi theo nên mới không đến đó. Có em rồi thì cần gì đi đâu nữa. Chỉ là anh muốn đưa em đi chơi thôi. Chắc là chưa đi đêm bao giờ hả?”

“Để coi, nếu là ở trên này, thì chắc là chưa.”

“Xì, có nhớ gì đâu mà trả lời hay thế?”

“Không biết. Em nhớ rõ lắm mà, ở trên này em chưa đi chơi muộn bao giờ hết.”

“Vậy hả, thế em có nhớ nhà của em ở đâu không?”

“Nó không nằm trong thành phố này. Nhà em ở xa xa gần Vũng Tàu ấy.”

“Nhớ luôn.”

“Nhớ chứ. Nhưng mà... em chưa có ấn tượng gì, em đã từng đi chơi với anh thế này bao giờ chưa?”

“Hết nhớ rồi à?”

“Không phải. Chỉ là... sao em có cảm giác...”

“Hôm nay đủ rồi nhé. Về nhà ngủ thôi.”

“Lại nữa, suốt ngày cứ nói thế.”

“Thế em còn muốn gì nơi anh nữa sao?”

“Anh thì có gì đâu.”

“Không có á, được rồi, anh dừng xe lại làm cho em coi.”

“Không được. Chạy tiếp đi, đi về cho em còn ngủ.”

“Thế mà cũng... Thôi, về thì về.”

...

“Buồn ngủ lắm rồi sao, vợ yêu.?”

“Ừ. Bình thường ngủ nhiều mà. Tưởng em không nghe thấy gì hả?”

“Nghe thấy gì. Anh đâu thấy gì đâu.”

“Hay quá, chồng yêu.”

“Ồ, nghe thấy rồi. Để chồng yêu ôm vợ vào phòng ngủ nhé.”

“Á!... khỏi đi nhé.”

Cô chạy một mạch, thế nhưng... anh đã đuổi kịp, anh ẵm cô trong lòng, rồi cúi xuống, hôn nhẹ vào má cô. Anh đặt cô xuống giường.

“Rồi. Ngủ đi. Nhớ mơ đến anh nhé!”

“Làm em tưởng...”

“Tưởng gì. Em còn muốn anh làm gì sao?”

“Mau ra ngoài”

Mọi sự cứ từ từ trôi qua, lọt lại bao kí ức của tuổi thanh xuân ngày nào. Gió chiều cũng hiu hắt, cùng ánh nắng rọi xuống để chuẩn bị tự tan biến vào hư vô. Thiên nhiên lặng lẽ bao trùm cái không gian vô hình kia...

Vườn hoa Hàm Rồng.... Cái gì đang diễn ra thế nhỉ? Tại sao cô lại đang có mặt ở đây? Ở Sapa, lạnh lẽo. Đường như chẳng ai thèm để ý đến cô. Cô lại trở nên như trong suốt. Ai đụng vào cũng chẳng có chút cảm

giác gì. Cô thấy một cô gái. Rồi có một chàng trai. Họ đang cười nói vui vẻ quá. Chàng trai kia, thoát nhìn qua, thì tưởng là nữ. Bởi anh ta có cái dáng vẻ mỹ miều của một nữ nhân. Tay trong tay, cứ như họ là định mệnh của nhau vậy. Hữu tình quá. Mặc dù vẫn thắc mắc, nhưng sao cô có một cảm giác thật thân quen đến vậy. Hai người kia đâu rồi. Còn cô, bây giờ cô đang ở chốn nào? Sao chẳng có chút gì ánh sáng, mọi thứ xung quanh đều trở nên tối tăm hơn bao giờ. Chỉ có một luồng ánh sáng duy nhất ở phía trên, nhưng... xa lắm. Làm sao cô có thể chạm tay vào luồng sáng ấy? Cô có đang đủ kiên trì không? Cô có thể về được nhà bằng chính đôi chân của cô giờ này không? Hàng loạt câu hỏi xuất hiện. Đầu cô đau quá. Cô muốn tự giải thoát chính mình. Cố vươn lên, bằng mọi cách, tâm hồn của cô đang dần xao xuyến. Cô nhớ tới anh. Cô muốn được sống cùng anh. Thế nên, cô phải giải thoát chính mình. Người của cô đang dần mất trọng lượng, nhẹ nhàng lơ lửng bay trên không. Cô dơ cao tay, cổ dơ thật cao... cô đã chạm... chạm được rồi...

“Tiểu Song! Dậy đi, sao người lại ướt đẫm mồ hôi thế này?”

Cô hé mở hàng mi của mình, trông thật yếu ớt. Cứ như thể cô vừa làm chuyện gì thật hao tổn sức lực vậy.

“Em lại mơ gì nữa rồi. Có mơ thấy anh không?”

“... Có phải em đã từng ở Sapa, và chúng ta đã từng ở trên đỉnh Hàm Rồng cùng nhau?”

Anh chẳng nói gì.... Lặng lẽ quan sát cô.

“Em muốn thoát ra ngoài, tự mình đối diện với tất cả. Trong giấc mơ vừa rồi, em đã làm được. Bởi,... em muốn sống với anh, muốn gặp lại anh. Thế nên, em đã cố thoát ra. Trong những giây phút ấy, em chỉ nghĩ đến một mình anh...”

“Thôi, đủ rồi... em không cần phải nói nữa, anh biết mà. Sau buổi triển lãm này, anh và em sẽ tổ chức lễ cưới nhé.”

“Không được. Bố mẹ em thì sao. Họ sẽ như thế nào?”

“Chúng ta sẽ tổ chức nhỏ thôi. Đến nhà thờ xin cha xứ ở đó làm lễ. Vậy là đủ rồi. Sau đó chúng ta sẽ đi một nơi, chỉ có hai chúng ta. Đợi em khôi phục trí nhớ. Chúng ta sẽ về tìm gặp bố mẹ.”

“Em... không biết. Em sợ... sợ lắm.”

“Sẽ ổn ngay thôi.”

Anh lấy bàn tay của mình xoa nhẹ vào mái tóc của cô. Rồi, nằm ở đó, hát cho cô nghe. Cô từ từ đi vào giấc ngủ. Thật hạnh phúc. Anh ước gì thời gian trôi chậm lại. Để anh sẽ mãi có cảm giác bình yên thế này trong cô.

...

“Anh làm sẵn đồ ăn để trên bàn rồi nhé. Nhớ ăn cho nhiều vào, ăn xong là phải vẽ tranh liên á...”

Anh lại ra ngoài rồi. Sao mới sáng sớm mà anh vội đi đâu thế. Cô ngồi ngẩn ngơ trên chiếc ghế sofa, lặng lẽ nhìn ngắm hàng hoa mà hôm nào anh mua về. Cô vào phòng tranh, và... ở đó cho tới trưa... đến khi anh về.

“Tiểu Song, em đang ở đâu thế, anh có quà cho em nè.”

Cô chạy ra ngoài. Đứng ngay cạnh anh. Khuôn mặt hớn hở như sắp được mẹ phát quà. Rồi, bỗng nhiên, mặt cô xụ xuống.

“Sáng giờ anh đi đâu vậy?”

“À! Anh phải đi gặp chủ toà nhà, người mà cho chúng ta thuê phòng để triển lãm tranh ấy. Lúc về, anh thấy có thứ này. Nghĩ rằng em sẽ thích nên anh mua về.”

“Lần sau đi đâu nhớ nói cho em nghe nhé. Em lo lắm.”

“Lo anh đi gặp cô Mạn Mạn đó hả? Hôm nay anh cũng gặp cô ấy, nói rằng, hai chúng ta lấy nhau rồi.”

“Sao lại nói thế? Mà em đâu có lo vì anh đi gặp cô ta đâu. Đừng tưởng bở nhé!”

“Vậy sao? Để anh đi nói lại nhá!”

“Ừ! Đi đi. Anh đi thì em cũng đi luôn.”

“Đi đâu thế?”

“Thì bỏ nhà ra đi đó.”

“Ghê vậy. Không ngờ con gái khi ghen lại trông như thế.”

“Trông như thế nào?”

“Đáng yêu quá! Ha ha ha...”

Cô lém lỉnh lườm anh một cái. Rồi đi thẳng vào phòng tranh. Anh đi theo. Bởi anh sợ cô giận mình. Mặc dù thích chọc cô nhưng anh không bao giờ chọc đến mức để cô có thể giận anh. Anh rất sợ điều đó. Anh không muốn vì một lúc nhất thời mà cô lại ra đi. Để lại anh ở đó một mình.

“Nè! Cái này cho anh.”

Anh ngấm một lúc.

“Sao em lại vẽ một cô gái đang ngồi đợi chờ thế?”

“Thì ngồi đợi anh đó. Ai biết anh đi mà không nói gì.”

“Vậy hả? Thế nhưnh anh không muốn cô gái kia ngồi đợi đâu.”

“Anh không lấy hả? Không lấy thì trả lại đây.”

“Có... Lấy chứ. Nhưng... mà thôi, đưa đây. Lát sau em sẽ thấy. Bây giờ em đi nấu mì cho anh ăn đi. Đói quá à, từ sáng tới giờ, chưa ăn uống gì cả.”

“Chưa ăn hả? Ngồi đó đi, em làm đồ ăn cho.”

Đợi cô xuống nhà bếp, anh cũng lủi thủi đi vào phòng tranh.

“Xong rồi nè. Ra đây ngồi ăn đi, em muốn tận mắt nhìn thấy.”

Anh đi ra, trên tay cầm bức tranh vừa rồi. Anh trao lại cho cô.

“Trưa rồi mà, sao em không ăn luôn.”

“Cái gì đây, trời ạ! Sao lại đi phá tác phẩm của em?”

“Bởi vì anh không muốn em là người chờ đợi. Anh muốn chúng ta mãi hạnh phúc thế này.”

Cô không nói gì, chỉ ngẩn ngơ, trông tiếc những gì mình vẽ ra. Anh cũng đâu sửa gì nhiều. Chỉ vẽ thêm chàng trai đang ngồi bên cạnh cô gái kia thôi. Mọi thứ còn lại, anh đều để y nguyên. Bất giác...

“Anh có biết ai tên Khánh Mộc không?”

“Biết. Cậu ấy là bạn của anh.”

“Thế hả? Cho em gặp cậu ấy đi.”

“Sao thế. Nó tuy đẹp nhưng không dễ yêu đâu. Không cho gặp.”

“Ghen hả? Chỉ là hình như em có biết cậu ấy, hơn nữa lại biết khá rõ. Chẳng nhớ tại sao em lại thốt lên là Khánh Mộc nhỉ. Mà chưa chắc người bạn đó lại là người em quen...”

“Cậu ấy là bác sĩ tâm lí.”

“Bác sĩ tâm lí. Trước đây, em có nghe rồi thì phải. Quen lắm. Hơn nữa lại thường xuyên nói. Mà cũng có thể em từng bị đem đi điều trị tâm lí. Hic..”

“Để anh gọi. Có còn hơn không. Lát nữa cậu ấy sẽ đến nhà. Ăn xong thì chúng ta làm bếp nhé.”

“Cảm ơn anh.”

“Lại nữa. Đừng cảm ơn. Giữa chúng ta không cần có từ đó.”

Cô mỉm cười...

Mọi thứ hầu như đã xong, chỉ chờ đợi một người.

Reng... Reng...

“Để em mở cửa cho.”

... “Xin lỗi nhé. Tớ đến trễ. Có chút kẹt xe...”

“Á! Tớ nhớ cậu quá, sao lại ở đây, bố mẹ cậu tìm cậu dữ lắm.”

Vừa nói, Khánh Mộc vừa ôm hôn Tiểu Song, mừng quýnh vì đôi bạn tri kỉ đã lâu rồi không gặp.

“Này, không được làm thế với cô ấy.”

Anh chạy đến, kéo Khánh Mộc qua một bên.

“VẬY là có quen nhau, hơn nữa lại rất thân.”

“Sao vậy? Tớ gọi cho bố mẹ cậu nhé. Tiểu Song. Tự nhiên, cậu biến mất khỏi bệnh viện, làm ai cũng lo lắng.”

“Không được gọi.”

“Du kia, bị làm sao vậy, từ nãy đến giờ đâu có nói chuyện với người đâu. Xen vào làm chi... Mà sao, Tiểu Song lại ở nhà của cậu? Biết thế, tớ đến đây chơi thường xuyên, xem chừng đã kiếm được cậu ấy lâu rồi.”

“Hỏi nhiều thế? Chúng tớ sắp đám cưới, nên gọi cậu đến chung vui thôi. Nhiều chuyện.”

“Ặc... Đám cưới cái nỗi gì. Tiểu Song mà chịu lấy cậu á. Với lại đã nói gì cho bố mẹ cậu ấy đâu.”

“Này, tớ có thắc mắc đấy, cậu hơn Tiểu Song mấy tuổi mà xưng hô gì kì vậy?”

“Thì, quen rồi. Từ lúc gặp mặt đã như thế. Bây giờ đổi không được nữa.”

...

Sau khi nghe Du nói rõ mọi chuyện, Khánh Mộc mới hiểu ra tất cả. Cậu cũng không biết có nên nói với bố mẹ Tiểu Song về việc này không.

“Tiểu Song, bây giờ cho cậu quyết định, nếu cậu đồng ý, thì tớ sẽ liên hệ với hai bác. Nếu không,... thì thôi. Nhưng mà, hai bác rất lo cho cậu, họ buồn lắm.”

Cô nhìn anh, như muốn cầu cứu một lời khuyên. Anh không nói gì. Chỉ nhìn cô.

“Em không biết.”

“Thôi. Vậy thì cậu cứ suy nghĩ kĩ đi, chừng ba ngày nữa nói lại cho tớ nghe, are you ok?”

“Ừm. Cảm ơn cậu nhé.”

“Này, xong rồi, cậu về nhà đi chứ, sao lại ở lì đây.”

“Nghĩ sao mà tớ về, bạn bè người ta đã lâu không gặp lại, làm sao có thể về được chứ. Hơn nữa, tớ làm sao mà để cậu ấy lại cho cậu được.”

“Này, này... nói thế nghĩa là gì? Bình thường thì Tiểu Song vẫn ở đây, có làm sao đâu, tớ mới là người không yên tâm khi cho cậu ở lại đấy.”

“Thôi thôi, chúng tớ là tri kỉ chứ có phải là gì đâu mà cậu lo.”

“Tiểu Song, cho tớ ở lại đi.”

“Không biết. Đây là nhà của Du mà, anh ấy làm sao thì mặc kệ.”

“Nhớ đấy, nhớ đấy. Dám mê trai bỏ bạn.”

“Ăn nói, ăn nói thế đó hả?”- Du lấy tay mình cốc vào đầu Khánh Mộc.

“Hai đứa... ta hận.. thôi... ta về... khỏi cần giữ lại.”

“Cảm ơn nhá. Ta chẳng muốn làm việc ấy đâu. Ha há...”

Sau khi Khánh Mộc ra về. Anh lặng lẽ ngồi xuống cạnh cô.

“Em muốn làm gì thì tùy em, đừng để ý đến anh. Khi nào gặp bố mẹ em, anh sẽ thưa chuyện với họ.”

“Có chuyện gì mà phải thưa chứ.”

“Thì chuyện, anh sẽ đem em về làm vợ chứ chuyện gì.”

“Ai thèm lấy anh chứ.”

“Không đùa với em nữa. Suy nghĩ kĩ đi rồi cho anh biết.”

“Em muốn gặp lại bố mẹ em,.. chỉ là em sợ anh buồn thôi.”

“Suy nghĩ kiểu gì thế nhóc. Làm sao mà anh buồn khi em gặp được bố mẹ chứ. Được rồi, bây giờ về phòng ngủ đi. Đừng suy nghĩ gì nữa nhé. Ngày mai anh gọi cho thằng Khánh Mộc, bảo nó gọi về cho bố mẹ em. Hay... là anh gọi luôn, khỏi cần nhờ đến nó. Hi hi... Ngủ ngon nhé.”

12. Chương 12: Chương 12

Một buổi sáng nữa lại trôi qua, buổi sáng hôm nay trông đẹp hơn, ấm áp hơn, trong hơn... và hơn hết đó là buổi sáng đáng nhớ nhất, buổi sáng mà cô gặp lại bố mẹ sau hai năm xa cách.

“Lát nữa, bố mẹ em sẽ đến đây, có cả Khánh Mộc nữa.”

“Ừ... cảm ơn anh.”

....

Reng.... Reng.... Reng..

“Để anh mở cửa cho.”

...

“Chào hai bác, mời hai bác vào nhà ạ.”

...

“Cảm ơn cậu nhé. Tôi đã nghe Khánh Mộc kể lại rồi. Vậy con gái tôi đâu?”

“Bác đợi tí, để con đi gọi, cô ấy mới ở đây.”

Anh vào phòng cô. Anh biết cô có một chút gì đó ngại ngùng, và... cô sẽ chẳng biết nói chuyện gì với bố mẹ mình bây giờ hết. Cô đâu có nhớ gì.

“Bố mẹ đang đợi em đấy. Em ra ngoài đi, anh thu gom hành lí cho em nhé.”

“Em... em...”

“Không sao đâu. Ra đi. Anh sẽ ở cạnh em.”

...

Cô bước ra, nhưng chẳng dám nói gì. Cô không biết bắt đầu mọi sự từ đâu. Vừa trông thấy cô, bố mẹ cô đã chạy tới, ôm chặt lấy cô, đứa con gái bé bỏng của họ nay đã tìm thấy, hơn nữa lại đang rất hạnh phúc. Họ cảm ơn Chúa Trời đã làm nên những điều kì diệu thế này.

“Cảm ơn cậu nhé. Chúng tôi không biết nói gì để cảm ơn nữa.”

“Đừng khách sáo với nó, nó muốn làm con rể của hai bác nên thế thôi.”

Nghe xong câu nói của Khánh Mộc, mọi người liền nhìn nhau cười.

Một tuần trôi qua, buổi triển lãm tranh cũng trôi qua. Tất cả tranh đều được người yêu tranh mua về, ai nấy đều khen ngợi một cách sôi nổi. Và... đều tiếc nuối, hai bức tranh không được bán. Một trong số đó là bức tranh cô và anh cùng vẽ. Giờ đây, cô cũng tốt nghiệp. Trước kia cô đã làm xong bài luận văn cuối cùng. Nhưng vì cô hôn mê, nên bố mẹ cô đã bảo lưu kết quả. Cô tốt nghiệp loại ưu. Thế nhưng... cô lại chẳng theo cái ngành mà cô chọn lựa. Cô quyết định làm một họa sĩ. Rồi làm thêm bác sĩ tâm lý. Mọi chuyện đều bắt đầu trở nên tốt đẹp.

“Đám cưới của hai đứa bay chuẩn bị tới đâu rồi, xem ra thằng này nôn nóng lắm rồi nè.”

“Ừ đây, nôn nóng thì sao, có đứa thêm lấy vợ nhưng mà lại chẳng có cô nào theo để lấy mới khổ chứ.”

“Ai nói, chẳng phải tớ đây đang hẹn hò sao, cậu cũng quen cô ấy đấy.”

“Ai cơ?”

“Mạn Mạn đó.”

“Hả!!! Cần thận nhé.”

“Dám nói xấu cô ấy ư? Có thích chết không? Cậu quên rằng bạn của cậu là bác sĩ tâm lý Khánh Mộc nổi tiếng. Tớ đây, có thể đoán được mọi sự.”

“Ừ... cảnh báo rồi đấy, có gì thì đừng đến làm phiền vợ chồng nhà tớ nhé.”

“Câu cuối cùng là câu này chứ gì. Biết rồi. Biết ngay mấy đứa này lấy nhau nó sẽ bỏ thằng bạn như mình mà.”

“Bỏ đâu, chúng tớ nào dám bỏ mặc cậu.”- Tiểu Song hòa theo chọc Khánh Mộc.

“Thôi... ta chấp nhận thua. Không đùa nữa.”

Chương 13

“Ta tuyên bố, hai con chính thức làm vợ chồng.”

Nắng chiều nhạt nhát ấy đã minh chứng cho tình yêu của họ. Anh nhẹ nhàng nâng người cô lên. Cô nằm thật gọn trong vòng tay ấy. Cô hạnh phúc. Cô vươn mình lên, đặt môi của mình chạm vào anh. Cô chủ động, nhưng thật ngây thơ và trong sáng. Hai người giờ đây có thể ôm nhau mãi mà không sợ điều gì, chuyện gì sẽ xảy ra. Họ hạnh phúc trong tay của nhau. Bố mẹ cô cũng vui sướng không tả, niềm vui khi thấy con gái của họ trở lại, cuộc sống tiếp tục rộn rã. Không ai còn nhắc lại kí ức ngày nào nữa.

“Em muốn đi trăng mật ở đâu?”

“Đâu cũng được, miễn nơi đó có anh.”

“Cảm ơn em nhé. Cảm ơn em đã yêu anh.”

“Em phải nói câu đó mới đúng chứ. Mà... không được nói cảm ơn nữa.”

“Anh có muốn làm lại diễn viên không?”

“Không thích nữa. Làm diễn viên phải đi nhiều lắm, anh chỉ muốn ở nhà thôi. Ở bên cạnh em, để có thể lúc nào cũng nhìn thấy gương mặt này.”

“Qua đợt này, anh nhớ sáng tác cho em một bài hát nhé. Em muốn ngày ngày anh hát cho em nghe.”

“Được, em mà không nghe là chết với anh đấy.”

“Nghe ghê quá đi.”

“Nè. Em muốn đi đâu? “

“Em thích biển. Miễn là biển thì đi đâu cũng được.”

“Vậy thì ra Nha Trang nhé! Anh có nhà ở đó.”

“Vậy hả? Sao em không biết nhỉ? Thế thì đi thôi. Em thích biển nhất á”

Hai người tay trong tay, hạnh phúc đi bên nhau. Anh lái xe chở cô đi về Nha Trang, miền đất mộng du của nước. Cô nói thế. Bởi cô thích nhìn thấy nước trong như vậy.

“Cẩn thận đấy, đừng để bị cảm trong ngày động phòng nhé.”

“Hay quá, chúng ta sẽ thức đêm để hàn huyên với nhau.”

“Không thích. Anh muốn làm chuyện đó cơ?”

“Chuyện đó là chuyện gì. Nếu muốn thì anh làm một mình đi. Em xem phim vậy. Ha ha”

“Nè.. coi chừng..”

Cô té xuống nước. Toàn thân ướt nhẹp. Anh chạy đến, nhắc bổng cô lên. Cởi chiếc áo của mình ra, mặc vào cho cô. Thân hình cô mỏng manh mà. Sẽ không chịu nổi với tiết trời thế này đâu.

Về tới nhà, anh đặt cô lên giường, chạy vào trong tủ tìm kiếm quần áo. Rồi đẩy cô vào phòng tắm.

“Tắm đi, rồi ra đây đợi anh nhé.”

“Lười quá, em không muốn tắm.”

“Bị cảm lạnh bây giờ, vào trong đi. Em mà không chịu tắm thì anh tắm cho nha, vợ yêu.”

“Thôi.. thôi.. em tắm. Tự làm được, cần gì phải nhờ ai.”

Tắm xong, cô ra ngoài, thấy anh đã nằm sấp trên giường. Có vẻ hôm nay anh rất mệt. Cô cầm lấy tờ báo anh đang đọc dở. Cô ngỡ ngàng...

“Du, anh dậy mau. Quyển báo này toàn viết về anh thôi hả?”

“Thì anh là diễn viên nổi tiếng mà, chuyện ấy có gì là lạ.”

“Anh nhìn coi, sao lại có cả nhân vật nữ này.”

“Hi hi... đó là anh mà, anh từng nói với em là có đóng vai nữ một lần đúng không?”

“Anh hả?”

“Em sao thế? Có gì không? Sắc mặt của em, chắc là bị cảm rồi đấy. Nằm xuống đi, để anh chườm khăn cho.”

“Không, không phải đâu. Em... em nói ra anh đừng có làm gì nha. Người con gái trước đây em yêu...”

Khuôn mặt anh tái nhợt đi. Anh mới chỉ được hạnh phúc có từng ấy ngày thôi mà. Tại sao Chúa Trời lại thử thách anh đến thế.

“Em nhớ ra mọi chuyện trước đây rồi.”

“Thế em còn yêu anh nữa không?”

Như chẳng quan tâm đến câu nói của anh, cô liền nói:

“Người con gái làm cho em đau khổ... chính là người trong bức ảnh này này...”

Anh trợn tròn mắt. Nhìn cô với vẻ mặt khó coi, tại sao cô lại cho rằng anh là con gái chứ. Anh đâu có biểu hiện gì giống con gái tẹo nào đâu. Lại còn suýt chút nữa thì mỗi người một phương chẳng ra đâu vào đâu cả.

“Này, anh giống con gái lắm hả?”

“Ừ! Thì lúc đó rất giống. Nhưng... không hiểu sao... đúng là chúng ta mắc nợ nhau từ kiếp trước.”

“Thì em đã yêu anh, cho dù thế nào thì cũng vẫn yêu. Trước kia, ngày nào anh cũng cầu nguyện, làm sao để em yêu anh thêm lần nữa.”

“Thì bây giờ thành sự thật rồi đó thôi. Em đã yêu anh, kể cả con người nào đi chăng nữa. Cho dù anh là con trai, hay anh là con gái... thì em vẫn đã yêu anh.”

Họ nhìn nhau, âm thầm trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào. Cuối cùng, sự kiên trì, tình yêu bền bỉ, đã giúp họ có nhau. Họ không biết, chính vì cái gặp tình cờ và cái ván bài định mệnh, đã đưa họ xích lại gần nhau hơn. Và, đó chính là sự sắp đặt của Chúa Trời, người đã tính toán hết thảy mọi đường đi... kể cả con đường của những người yêu nhau.

Vậy đây, cho dù có xảy ra chuyện gì, thì... hai người vốn dĩ thuộc về nhau sẽ mãi mãi... có nhau.

Chúc cho tình yêu của các bạn cũng luôn luôn đẹp như thuở mới yêu nhé. Luôn cháy bùng nhiệt huyết và yêu nhau hết mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-lai-tu-dau-song-an>